

การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)
และคู่มือครู

ปริญาพนธ์
ของ
วิมลพันธ์ ไตรภูมิ

- 8 ก.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญาการศึกษาามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ
มีนาคม 2535

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน

(รศ.ดร.ประพาศน์ พงษ์ธิประภา)

..... กรรมการ

(รศ.ปราณี วานิชเจริญธรรม)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(รศ.ดร.ประพาศน์ พงษ์ธิประภา)

..... กรรมการ

(รศ.ปราณี วานิชเจริญธรรม)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผศ.เพ็ญณี คีลกะประกาย)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่...๒...เดือน...มิถุนายน...พ.ศ. 2535

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาของรองศาสตราจารย์ ดร.ประพาศน์ พุทธิประภา รองศาสตราจารย์ปราณี วาณิชเจริญธรรม รองศาสตราจารย์เสาวณี อินทรภักดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญนิ คิสกะประกาย และ Mr. Erwin Santschi ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้วิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ พ.ต.วิชญ์ ไตรภูมิ และคุณสำราญ โกลากุล ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนงานวิจัยนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์เปรมสุริย์ เข้มทอง อาจารย์สถาพร พรหมดีราช และอาจารย์รัชนิภา ทองสุทธิ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ เป็นผลให้การสร้างเครื่องมือในการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล สำเร็จลุล่วงลงด้วยดี และขอขอบคุณคณาจารย์มหาวิทยาลัยต่างประเทศ โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล และขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง อันเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สมเทพ พรหมบุญ คุณชิน - คุณบังอร มีประชา อาจารย์ณพวรรณ ไชยช่วย และขอขอบคุณ อาจารย์วินัส หมายสุข คุณวาสนา สุริยเสรี ที่ได้ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ และให้การสนับสนุนเป็นอย่างดีตลอดมา

ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณทุกท่านที่ได้กล่าวนามมาแล้วข้างต้น รวมทั้งท่านที่มีส่วนช่วยเหลือแต่มิได้เอ่ยนาม คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ หลวงพ่อพระอาจารย์ทูล ขิปปปัญโญ คุณพ่อ พ.ท. วิจิตร - คุณแม่ประสพพร ไตรภูมิ และครู อาจารย์ทุกท่านของผู้วิจัย รวมทั้งผู้แต่งตำรา และแหล่งวิทยาการต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัยนี้

วิมลพันธ์ ไตรภูมิ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	6
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
เอกสารเกี่ยวกับการเขียน	11
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนเขียนตามแนวการสอนเพื่อ การสื่อสาร	20
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและ การเขียน	45
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	48
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	49
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	49
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	49
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	51
การวิเคราะห์ข้อมูล	53
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	56
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	56
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	56
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	59
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	59
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	59
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	59
การวิเคราะห์ข้อมูล	60
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	61
อภิปรายผล	61
ข้อเสนอแนะ	64
บรรณานุกรม	66
ภาคผนวก	77
ประวัติย่อของผู้วิจัย	124

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แบบแผนการทดลอง	52
2	ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถ ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	57
3	การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนว ของ คีธ จอห์นสัน และคู่มือครู	87
4	แสดงค่าอำนาจจำแนกค่าความยากง่ายของแบบทดสอบวัดความสามารถ ทางการเขียนภาษาอังกฤษ 40 ข้อ	89
5	คะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง	

บทนำ

ภูมิหลัง

การเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันนี้เน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นหัวใจสำคัญ วิชาภาษาอังกฤษจึงได้รับการปรับเปลี่ยนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมี "สมรรถภาวะเพื่อการสื่อสาร" (Communicative Competence) แต่อาจจะมีผู้เข้าใจไม่ถูกต้องโดยคิดว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง "การพูด" เท่านั้น อันที่จริง "การสื่อสาร" หมายถึงรวมถึง "ทักษะทั้งสี่" ซึ่งได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ไม่ว่าเนื้อหาหลักสูตร (Syllabuses) หรือสื่อการเรียน (Materials) แบบไหนก็สามารถสอนให้เกิดการสื่อสารได้ ถ้าเรามีแนวทาง (Strategies) และกลวิธี (Techniques) แยกย่อย แต่ถ้ายกสิ่งทุกอย่างมาจัดคล้องกันก็จะทำให้สอนได้ง่ายยิ่งขึ้น (ประพาศน์ นฤทธิประภา. 2528 : 53, 55, 63, 87) จุดมุ่งหมายในการสอนภาษาต่างประเทศ เน้นพัฒนาทางด้านสมรรถภาวะในการสื่อความหมายมากขึ้นและกฎที่สำคัญของสมรรถภาวะเพื่อสื่อความหมายก็คือ ความเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในสถานการณ์ทั้งทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีการใช้ภาษา การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้นั้น การสอนจำเป็นต้องมีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อความหมายเพิ่มมากขึ้น มีกิจกรรมการเรียนการสอนและมีการเตรียมตัวเพื่อการสอนให้บรรลุจุดประสงค์ดังกล่าวเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย (Finocchiaro. 1982 : 2 - 13)

ภาษาอังกฤษเป็นหัวใจสำคัญที่จะใช้ในการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รวมทั้งใช้เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้และเทคโนโลยี

ใหม่ ๆ (Delury. 1977 : 204) สำหรับประเทศไทยนั้นภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทมากทั้งในด้านการศึกษา การเมือง สังคม เศรษฐกิจ การค้า การท่องเที่ยว ตลอดจนเลื่อนวลชน จากความสำคัญดังกล่าวจะเห็นได้จากที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2524 : 40)

เมื่อพิจารณาถึงการฝึกทักษะภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียนแล้ว ในแง่ของการเขียนนั้น การเขียนเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่ง เพื่อแสดงออกซึ่งความรู้ ความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ โดยใช้ตัวหนังสือเป็นสัญลักษณ์ นับเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในสังคมมนุษย์ (ประทีป ศิริบังข. 2530 : 9) ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญมาก เพราะว่าผู้เรียนภาษาจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้ทักษะนี้เพื่อติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นทางตัวอักษร ผู้เขียนและผู้อ่านจะเข้าใจความหมายได้ตรงกัน ถ้าการเขียนถูกต้อง ในทางตรงกันข้าม การเขียนผิดพลาดจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายผิดได้หรือไม่เข้าใจตามที่ผู้พูดต้องการ (วิไลวรรณ ขนิษฐานนท์. 2521 : 39) การที่ทักษะการเขียนได้รับความสำคัญน้อย อาจเป็นเพราะว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดในบรรดาทักษะทั้งหมด ผู้มีความสามารถในการเขียน นอกจากจะต้องมีความรู้ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ การใช้ถ้อยคำ การใช้สำนวนแล้ว ยังต้องมีพื้นฐานในการจินตนาการความรู้สึกนึกคิดของตนเองที่ต้องการจะถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียนอีกด้วย (Heaton. 1977 : 138) นอกจากนี้วิไลวรรณ ขนิษฐานนท์ (2521 : 39) ยังให้การสนับสนุนว่า ในการเขียนภาษาต่างประเทศต้องมีความรู้ในเรื่องลักษณะ องค์ประกอบของภาษา รวมทั้งสัญลักษณ์ที่ใช้ในภาษานั้น ๆ ด้วย องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของการเขียนภาษาต่างประเทศก็คือ คำศัพท์ การสะกดคำ โครงสร้างไวยากรณ์ ความสามารถเขียนถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษา ตลอดจนสามารถเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความหรือความเรียงได้ ภาษาเขียนทำให้มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสาร

ตลอดจนเผยแพร่ความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิชาการและเทคโนโลยีต่าง ๆ ดังนั้นการเขียนให้ถูกต้องจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก (Flesch and Lass. 1977 : Preface)

จากการสำรวจของกองวางแผนการศึกษา (ม.ป.ป. : 373) พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นศึกษานิเทศก์ ผู้บริหาร และครูผู้สอนภาษาอังกฤษ มีความเห็นว่า ควรเน้นการอ่านและการเขียนแก่เด็กไทยถึง 44.8% ในขณะที่เห็นว่า ควรเน้นการฟัง-พูดเพียง 24.8% ดังนั้นทักษะการอ่านและเขียนจึงควรได้รับความสนใจมากขึ้น

ถึงแม้ว่าการเขียนจะมีความสำคัญดังได้กล่าวแล้วก็ตาม แต่สภาพความเป็นจริงในการเรียนการสอนในปัจจุบัน เราพบว่า ความสามารถในการเขียนของเด็กไทยไม่อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ เพราะไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องพอกับระดับชั้น (สุโร พงษ์ทองเจริญ. 2520 : 1) ทั้ง ๆ ที่ได้มีการหาทางปรับปรุงแก้ไขกันตลอดมา ญัตติดังกล่าว เกิดขึ้นกับนักเรียนทุกระดับชั้น ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ดังเห็นได้จากงานวิจัยหลายชิ้น ได้แก่ การวิจัยของ ประยุทธ์ศรี วรชัยพิทักษ์ (2528 : 128) พบว่า ประสิทธิภาพและความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดนครปฐม ยังอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข จากผลของการวิจัยของ ชุรินทร์ อุ่นพิกุล (2524 : 111) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาของการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดร้อยเอ็ด พบว่า ความสำเร็จในด้านการฟังของนักเรียนอยู่ในระดับยังไม่บรรลุเป้าหมาย ด้านทักษะการพูดยังไม่ประสบผลสำเร็จ ทักษะการอ่านประสบผลสำเร็จในเกณฑ์ที่ใช้ได้ ส่วนความสำเร็จด้านทักษะการเขียนยังมีไม่มากนัก และยังได้มีผู้ศึกษาความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา พบว่า นักศึกษามีความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียน ไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของทักษะเขียนจะพบว่า นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยในทักษะเขียนต่ำ (กุลมา สุขเกษม. 2523 : 176 ;

วินดา พันธุ์แก้ว. 2523 : 172 ; วิไล ชิวเจริญกุล. 2523 : 167 ; อุบล สุวรรณชัยรบ. 2523 : 185) นอกจากนี้ได้มีผู้ศึกษาและจัดอันดับข้อบกพร่องในการเขียนในระดับอุดมศึกษา พอสรุปได้ดังนี้ นภาพร ทวีทรัพย์ (2516 : 62) ได้วิจัยข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงปีที่ 2 วิชาเอกภาษาอังกฤษจากวิทยาลัยครู 10 แห่ง และกองกาญจน์ นิธิพงศ์ (2516 : 60) ได้วิจัยข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตระดับปริญญาตรีปีที่ 4 จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา 7 แห่ง ได้ผลวิจัยออกมาตรงกันว่า นิสิตนักศึกษามีข้อบกพร่องในการเขียน การใช้คำศัพท์ และสำนวนมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ ด้านการสะกดคำ อันดับที่สามคือ ข้อบกพร่องด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ และอันดับสุดท้าย คือ ด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

สรุปได้ว่า นักเรียนไทยในระดับต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีปัญหาด้านการเขียน ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการค้นคว้าหาแนวทางในการสอนโดยใช้วิธีสอนใหม่ ๆ กิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจและได้ผลมาสอน เพื่อการเขียนจะได้ไม่ต้องเป็นปัญหาใหญ่สำหรับการเรียนการสอนอีกต่อไป เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษามีปัญหาหลายประการทั้งในด้านนักเรียน ครูผู้สอน กลวิธีในการสอนและอื่น ๆ ซึ่งปัญหาเหล่านี้มิได้เกิดขึ้นแต่ในประเทศไทยเท่านั้น ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกก็ประสบปัญหาเช่นกัน มีสิ่งหนึ่งที่ต้องยอมรับในเบื้องต้นคือ ผู้ที่จะเขียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้นจะต้องผ่านการอ่านมาอย่างมาก ไม่ว่าเนื้อหาที่อ่านนั้นจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวเนื่องกับอะไรก็ตาม เพื่อที่จะได้เข้าใจแนวทางของผู้เขียนว่าผู้เขียนดำเนินเรื่องหรือดำเนินการเขียนอย่างไรและยังเป็นเรื่องสำคัญในการฝึกให้มีความสามารถทางการเขียนเพิ่มมากขึ้นด้วย (Johnson. 1984 : 2)

ดังได้กล่าวมาข้างต้นแล้วว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและยาก ต้องฝึกใช้อย่างสม่ำเสมอ การเขียนและการอ่านเป็นของคู่กัน ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านดีก็จะมีความสามารถในการเขียนดีด้วย (Krashen. 1984 : 4) การที่เด็กได้รู้จักอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ จะช่วยให้เด็กเกิดความคิด รู้จักบรรยายความคิดออกมาเป็นลักษณะของ

การเขียนบรรยายหรือพรรณนาได้ (ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน. 2520 : 67) นอกจากนี้
 สื่อการเรียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ควรจะมีลักษณะส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ทักษะ
 ลึกซึ้งมากกว่าทักษะเดียว ทั้งนี้เพราะในชีวิตจริงแล้ว โอกาสที่คนเราจะใช้ทักษะเดียว
 ย่อมเป็นไปได้บ่อยนัก ส่วนใหญ่เรามักจะสื่อความหมายโดยการฟังกับพูดหรืออ่านกับเขียน
 พร้อม ๆ กัน เพื่อให้เกิดผลสะท้อนของข้อมูลที่ย้อนกลับมา (จรี เทียนไชย. 2528 : 29)
 ซึ่งสอดคล้องกับ สุกัทร่า อักษรานุเคราะห์ (ม.ป.ป. : 14) ในการเรียนภาษาเพื่อการ
 สื่อสารนั้น นอกจากผู้เรียนจะมีจุดประสงค์ที่จะฟังให้เข้าใจ พูดสื่อความหมายได้หรืออ่านสิ่ง
 ที่ผู้อื่นเขียนได้เข้าใจแล้ว ยังต้องเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียนอีก
 ด้วย ผู้สอนจึงมักจะฝึกทักษะเขียนควบคู่ไปกับทักษะอ่านเสมอ ด้วยเหตุนี้ความเข้าใจใน
 การอ่านจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับความสามารถในการเขียน (Byrne. 1982 :
 69) ดังนั้นการสอนเขียนเพื่อการสื่อสารควรใช้ปรีบทหรือกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร
 โดยผ่านทาง การอ่านเพื่อเป็นพื้นฐานที่ดีในการเขียนต่อไป (White. 1986 : 109)

ถึงแม้ว่าการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาจะเป็นการสอนตามจุดมุ่งหมาย
 ของหลักสูตร โดยใช้เนื้อหาจากหนังสือเรียนที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดเป็นองค์ประกอบ
 แล้วก็ตาม ผู้สอนยังต้องเพิ่มเติมหรือคัดแปลงเนื้อหาและจัดกิจกรรมในห้องเรียน เพื่อให้
 ผู้เรียนมีโอกาสเข้าถึงภาษาอย่างแท้จริงอีกด้วย โดยผู้สอนจะยึดจุดหมายปลายทางของ
 การเรียนเป็นสำคัญ (สุกัทร่า อักษรานุเคราะห์. ม.ป.ป. : 14) การสอนภาษาเพื่อ
 การสื่อสารโดยอาศัยสื่อการเรียนที่สอดคล้องกับกลวิธีการสอนย่อมมีส่วนทำให้เกิดความ
 สำเร็จในการเรียนการสอนเป็นอันมาก (ประพาศน์ นฤทธิประภา. 2528 : 87)
 ดังที่ คีธ จอห์นสัน (Johnson. 1983 : 16) ได้ให้ทัศนะไว้อย่างน่าฟังว่า "เราต้อง
 เลือกอาวุธให้เหมาะสมกับสงคราม" (We have to select our weapons
 according to the war.)

จากการที่ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะ
 ศึกษาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทดลอง
 ที่เรียนด้วยการสอนเพื่อการสื่อสาร ตามแนวของ คีธ จอห์นสัน เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม

ที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครูว่า การสอนใดส่งผลต่อความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีกว่ากัน อีกทั้งผู้วิจัยเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของกรมสามัญมาก่อน ทำให้เห็นการสอนหลายวิธี แต่ไม่สามารถระบุได้ว่าการสอนวิธีใดส่งผลต่อการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีที่สุด จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทราบว่าการสอนวิธีใดส่งผลต่อการเขียนภาษาอังกฤษได้ดีกว่ากัน เพื่อที่จะได้ใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและในระดับชั้นอื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่ง ๆ ขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน กับคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้านี้ จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงพัฒนาวิธีการสอนเขียน การสร้างและปรับปรุงสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนที่ 1 โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 ที่เรียนวิชา อ 014 จำนวน 12 ห้องเรียน มีนักเรียน 554 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนที่ 1 โรงเรียนอุดมพิทยานุกุล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 2 ห้องเรียน ได้มาจากการลุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากห้องเรียนกลุ่มประชากร จำนวน 12⁴ ห้องเรียน แล้วจับฉลากเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง จำนวน 45 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง จำนวน 48⁵⁰ คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 93 คน

3. ระยะเวลาในการทดลอง

การศึกษาดทดลองในครั้งนี ผู้วิจัยใช้เวลาในการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที ใช้เวลาทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการสอนเขียนและการสร้างแบบฝึกหัด รวมทั้งการจัดกิจกรรม เป็นเนื้อหาจากหนังสือ English for a Changing World Book 5 ในรายวิชา อ 014 ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนในรายวิชา อ 013 - อ 014

5. ตัวแปรที่จะศึกษา

5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนเขียน ซึ่งแบ่งเป็น 2 วิธี คือ

5.1.1 การสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน

5.1.2 การสอนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson) หมายถึง การนำเข้าสู่การเขียนด้วยกิจกรรมตามแนวของการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของคีธ จอห์นสัน ซึ่งประกอบด้วย

1.1 หลักการถ่ายโยงข้อมูล (The Information Transfer Principle) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนต้องมีความสามารถนำเอาข้อมูลที่ได้จากการอ่านหรือฟังมาถ่ายทอดให้อยู่ในรูปแบบอื่น ๆ เช่น อ่าน/ฟังเนื้อเรื่องหรือบทสนทนา แล้วนำข้อมูลที่ได้นั้นมากรอกลงในแบบฟอร์ม ตาราง กราฟ และแผนภูมิ เป็นต้น การที่นักเรียนสามารถถ่ายโยงข้อมูลได้นั้น แสดงว่านักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาที่ได้อ่านหรือฟังนั่นเอง

1.2 หลักการปิดช่องว่างข้อมูล (The Information Gap Principle) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนต้องอาศัยข้อมูลจากอีกฝ่ายหนึ่ง ก่อนที่จะตัดสินใจว่าตนควรจะพูดหรือเขียนอะไร นักเรียนที่ให้ข้อมูลจะให้ข้อมูลที่อีกฝ่ายไม่ทราบมาก่อน และวัดผลงานเขียนจากความสำเร็จในการรับข่าวสาร กิจกรรมที่ยึดหลักข้อนี้จึงช่วยให้เกิดสถานการณ์การสื่อสารที่แท้จริง

1.3 หลักการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเพื่อทำงานให้เสร็จสมบูรณ์ (The Jigsaw Principle) เป็นหลักการที่นักเรียนจะได้ทำกิจกรรมที่แตกต่างกันออกไป อาจมีลักษณะเป็นลูกโซ่ เช่น ให้นักเรียน ก. อ่านจดหมายสมัครงาน แล้วนำข้อมูลจากจดหมายมากรอกลงในแบบฟอร์มสมัครงาน ส่วนนักเรียน ข. ก็อ่านแบบฟอร์มสมัครงาน แล้วนำข้อมูลจากแบบฟอร์มเขียนเป็นจดหมายสมัครงาน ทำสลับกันไป แต่ทุกคนต้องได้ทำกิจกรรมที่เหมือนกันหมด

1.4 หลักการของงานที่มีความสัมพันธ์กัน (The Task Dependency Principle) ยึดหลักการพึ่งพาอาศัยกัน ในการทำงานนักเรียนจะต้องทำงานของตนให้ดีที่สุด เพื่อเพื่อนจะได้นำข้อมูลที่ถูกต้องไปทำงานของเขาต่อไป เช่น นักเรียน ก. เป็นคนเขียนใบสมัครงาน นักเรียน ข. จะต้องพยายามเขียนจดหมายให้ได้รายละเอียดสมบูรณ์

ที่สุดเพื่อนักเรียน ก. จะได้เอาข้อมูลจากจดหมายของนักเรียน ข. ไปกรอกลงในแบบฟอร์ม
สมัครงานจนได้ข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วน

1.5 หลักการตรวจสอบเนื้อหา (The Correction for Content Principle) หลักการนี้เน้นเรื่องการแก้ไขข้อบกพร่องของการสื่อสาร โดยดูว่าในการ
ทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูมอบหมายนั้น นักเรียนสามารถสื่อสารกันได้ถูกต้องหรือไม่ นักเรียน
เข้าใจข้อมูลที่เพื่อนให้มาหรือไม่ ถ้านักเรียนสามารถเข้าใจและทำกิจกรรมได้ ก็หมายความว่า การสื่อสารนั้นใช้ได้ โดยผู้ตรวจสอบเนื้อหาคือนักเรียนที่ร่วมทำกิจกรรมไม่ใช่ครู
ที่คอยตรวจไวยากรณ์ ครูจะตรวจแก้ก็ต่อเมื่อข้อผิดพลาดนั้นทำให้เสียความหมายในการสื่อสาร
ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอน มีดังนี้

ขั้นที่ 1 การอ่านเพื่อเตรียมกิจกรรมการเขียน (Prewriting by Reading)
ครูสอนให้นักเรียนอ่านเรื่อง เพื่อให้นักเรียนได้สังเกตและพิจารณารูปประโยค
คำศัพท์ ลำนวน เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนวิธีการเขียนเพื่อที่จะได้นำไปเป็นแนวทาง
ในการเขียนในขั้นต่อไป แนวการสอนอ่านนี้มีวิธีการสอนเหมือนการสอนอ่านตามปกติ

ขั้นที่ 2 การเขียนด้วยการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Writing through
Communicative Activities)

ครูจะชี้แจงและกำหนดเนื้อหาที่จะเรียน รวมทั้งอธิบายขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำ
กิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผล เพื่อที่จะกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงบทบาท
คล้ายผู้เขียนและผู้อ่านงานเขียนในชีวิตจริง กิจกรรมการเรียนใช้กิจกรรมภาษาแบบต่าง ๆ
ที่นักเรียนจะได้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยการจัดกิจกรรมตามแนวของ คีธ จอห์นสัน
ทั้งนี้ในการจัดกิจกรรมจะจัดกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม จะขึ้นอยู่กับธรรมชาติ
ของกิจกรรมแต่ละชนิด

ขั้นที่ 3 การประเมินผล (Evaluation)

ครูประเมินผลโดยสังเกตจากการทำงานของนักเรียนในขณะที่มีกิจกรรมการเรียน
การสอน และจากพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียนแต่ละคนตามงานที่ครูให้ปฏิบัติ

2. การสอนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนโดยยึดลำดับขั้นตอนตามที่กำหนดใน
แบบเรียน English for a Changing World Book 5 และคู่มือครู เป็นหลัก

3. ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การที่นักเรียนในกลุ่ม
ตัวอย่างสามารถใช้ภาษาสำหรับเขียนเรียบเรียงประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง
ทั้งในด้านการเขียนคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างทางไวยากรณ์ รวมทั้งเครื่องหมายวรรคตอน
และใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดหรือ
เจตนาของผู้เขียนได้ ซึ่งวัดได้จากคะแนนในการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการ
เขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้ทำการทดลองและหาคุณภาพแล้ว

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการดำเนินการวิจัย ดังนี้

เอกสารเกี่ยวกับการเขียน

1. ความหมายของการเขียนและความสามารถทางการเขียน

ได้มีนักการศึกษา นักภาษาศาสตร์และผู้รู้ทั้งหลายได้ให้ความหมายของการเขียนและความสามารถทางการเขียนไว้หลายประการ พอสรุปได้ดังนี้

การเขียนเป็นการสื่อความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจ ตรงกับเจตนาของผู้เขียน (McCrimmon. 1976 : 34) การเขียนเป็นการเลือกและเรียบเรียงประสบการณ์อย่างมีจุดหมาย ประสบการณ์อาจเป็นข้อเท็จจริง ความคิดเห็น หรือความคิดซึ่งได้มาจากประสบการณ์ตรงหรือประสบการณ์อ้อมก็ได้ โดยอาศัยรูปแบบและศิลปะในการถ่ายทอดออกมาในลักษณะของตัวอักษร (Arapoff. 1967 : 34) การเขียน คือ การแสดงความคิด สิ่งที่มีอยู่ในใจและอารมณ์ออกมาในลักษณะตัวอักษร (Finocchiaro. 1958 : 130) ซึ่งกล่าวอย่างสั้น ๆ ได้ว่า การเขียน คือ กิจกรรมทางการสื่อสารประเภทหนึ่งนั่นเอง ส่วนความสามารถทางการเขียนนั้น พัฒนามาโดยวิธีการเดียวกับการพัฒนาความสามารถในการรับภาษาที่สอง ความสามารถทางการเขียนไม่ได้เกิดจากการเขียน แต่เกิดจากการรับปัจจัยนำเข้าอย่างเพียงพอจนเกิดความเข้าใจ (Comprehensible Input) อันจะนำไปสู่ความสามารถทางการเขียนซึ่งเป็นผลผลิต (Production) ที่ตามมาหรือกล่าวอย่างง่าย ๆ ว่า ความเข้าใจในการฟังหรือการอ่าน ทำให้เกิดความสามารถทางการพูด

หรือการเขียน (Krashen. 1984 : 20 - 23) ความสามารถทางการเขียนเป็นเรื่องที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับการถ่ายทอดสิ่งที่ได้รับจากการศึกษาอบรมและประสบการณ์ของแต่ละคนออกมาในรูปของการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของการผสมผสานประโยคต่าง ๆ ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และที่สำคัญคือต้องสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามที่ต้องการด้วย (Taylor. 1976 : 310) ความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถเรียงข้อความจากลักษณะโครงสร้างภาษาที่ใช้ ใช้แบบฟอร์มของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำ ส่วนอย่างถูกต้อง คือ ความสามารถทางการเขียน (Lado. 1972 : 248) ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยงจัดวางและพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นข้อความ เป็นประโยคสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว (Petty. 1985 : 182 - 226) ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถที่นักเรียนถ่ายทอดเนื้อหา รายละเอียดต่าง ๆ ในลักษณะที่ถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นข้อความสั้น ๆ เพื่อสื่อความหมายได้ (Johnson. 1981 : 93) ซึ่งกล่าวโดยสรุปได้ว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ การใช้สำนวนต่าง ๆ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นข้อความ เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดหรือเจตนาของผู้เขียนได้อย่างเหมาะสมนั่นเอง

2. การฝึกและการจัดกิจกรรมในการสอนเขียนภาษาอังกฤษ

ทักษะเขียนนั้นเป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียน เพราะเป็นทักษะในการแสดงออก นักเรียนต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น คำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอนและลีลาในการเขียน ผู้เรียนจะต้องฝึกอย่างเป็นระบบโดยผ่านขั้นตอนการพัฒนาทักษะทั้ง 5 ขั้น (Rivers. 1978 : 245 - 255) คือ

1. การลอกเลียนแบบ (Copying) เป็นการลอกแบบ โดยครูเขียนข้อความบนกระดานให้นักเรียนลอกลงสมุดหรือให้ลอกจากหนังสือก็ได้เพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับประโยคตัวหนังสือ โครงสร้างของประโยค การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ และเครื่องหมายวรรคตอน หลังจากให้นักเรียนคัดลอกข้อความแล้วจะให้นักเรียนหัดเขียนตามคำบอก (Dictation) ก็ได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว และแสดงถึงความสามารถของเสียงกับสัญลักษณ์

2. การฝึกเขียนใหม่ตามแนวเดิม (Reproduction) นักเรียนจะหัดเขียนด้วยตนเองมากขึ้นจากการเขียนสิ่งที่เขาจำได้ จากเรื่องที่อ่าน เขียนตามคำบอก เขียนเรื่องราวจากภาพ นักเรียนจะนำประโยคที่เคยคัดลอกออกมาใช้ด้วยก็ได้

3. การฝึกเขียนโดยอาศัยสิ่งที่เรียนไปแล้ว (Recombination) นักเรียนจะนำประโยคที่เคยเรียนมาทั้งจากการฟังและการอ่าน หรือประโยคที่เคยคัดลอก เคยจำมาแล้วนั้น แต่มีความซับซ้อนมากขึ้นในด้านรูปแบบของโครงสร้างต่าง ๆ นำมาเปลี่ยนแปลงบางคำและนำมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องซึ่งนักเรียนรู้จัก การใช้ตารางเทียบแทนและการเปลี่ยนรูปประโยค เป็นต้น

4. การฝึกเขียนโดยใช้คำและโครงสร้างที่กำหนด (Guided Writing) นักเรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์ และต้องเรียนรู้ถึงความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียนด้วย ในขั้นนี้นักเรียนควรจะสามารถย่อความได้ แต่ครูยังต้องควบคุมให้คำแนะนำนักเรียนที่มีปัญหา ตลอดจนนักเรียนที่ชอบแปลจากภาษาของตนเองเป็นภาษาต่างประเทศ

5. การฝึกเขียนแบบอิสระ (Composition) นักเรียนมีอิสระมากขึ้นในการเขียน รู้จักทำเค้าโครงเรื่องเอง และเขียนเรื่องราวได้เอง ครูทำหน้าที่ตรวจและแก้ไข อัลเลน และแวลเลตต์ (Allen and Valette. 1972 : 217 - 218) ได้แบ่งระดับของการเขียนออกเป็น 6 ระดับ ดังนี้

1. การเขียนตามตัวอย่าง (Copy Writing Models)
2. การเขียนตามคำบอก (Writing from Dictation)

3. การเขียนกระสวนประโยคตามแบบฝึก (Practice Sentence Patterns)
4. การเขียนแบบควบคุม (Guided Composition)
5. การเขียนจดหมาย (Writing Letters)
6. การเขียนแบบเสรี (Free Composition)

การจัดกิจกรรมการสอนเพื่อฝึกทักษะในการเขียนจัดได้หลายรูปแบบ ซึ่ง จอห์นสัน (Johnson, 1981 : 93 - 106) ได้นำนำลักษณะกิจกรรมที่ใช้ในการสอนเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ 3 ลักษณะดังนี้

1. การเติมข้อมูลให้สมบูรณ์และการแบ่งข้อความออกเป็นส่วน ๆ (Jigsaw) ทำให้เกิดช่องว่างของข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อการสอนเขียน กล่าวคือ ทำให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลกันในชั้นเรียน ผู้เรียนจะบอกซึ่งกันและกันในเรื่องที่เพื่อนไม่รู้ และมีการประเมินผลจากการเขียนโดยเพื่อนของผู้เรียน เพราะการจะดูว่าการเขียนบรรลุผลหรือไม่นั้น สามารถดูได้จากการอ่านข้อความแล้วเข้าใจหรือไม่

การฝึกเขียนควรเกี่ยวข้องกับการแสดงออกของความสามารถที่จะสื่อความหมายได้ เช่น อาจมีการฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยการให้ผู้เรียนถ่ายทอดข้อความจากจดหมายไปสู่การเขียนแบบฟอร์มการรับสมัคร หรือผู้สอนอาจสลับขั้นตอนโดยการให้แบบฟอร์มรับสมัครมาแล้วให้ผู้เรียนเขียนจดหมายโดยอาศัยข้อมูลจากแบบฟอร์มที่กำหนดให้

2. ลักษณะของกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องกัน (Activity Sequences) การที่แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสนใจต่อการต่อเนื่องของกิจกรรม ก็เพราะทำให้เกิดการบูรณาการของทักษะต่าง ๆ กิจกรรมแต่ละอย่างจะให้เนื้อหาสำหรับกิจกรรมต่อมา ลักษณะของกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องอาจมีลักษณะดังนี้

- 2.1 กิจกรรมที่ให้ทำไม่ควรถูกเป็นอิสระ และจะเสร็จสมบูรณ์ได้ต้องขึ้นกับกิจกรรมอื่นด้วย เช่น การสอนฟัง-พูด ผู้สอนจะต้องฝึกเกี่ยวกับการถามและตอบ เช่น การให้ข้อมูลเกี่ยวกับเวลารถไฟออก เวลาเครื่องบินออก เป็นต้น

- 2.2 การเขียนเรียงความอิสระ ควรจัดกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องกันหลาย ๆ อย่าง เนื่องจากการเขียนที่ปราศจากการควบคุมในหัวข้อที่เป็นนามธรรมนั้น

เป็นปัญหาต่อผู้เรียน ผู้สอนอาจช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการในการเขียนได้โดยทำกิจกรรมต่าง ๆ ประกอบ เช่น ฟังบทสนทนา แสดงบทบาทสมมติให้อ่านบทความจากวารสาร นิตยสาร ภูมิประยา ฯลฯ จนกระทั่งนำไปสู่การเขียนในขั้นสุดท้าย

3. การเขียนข้อความเป็นตอน ๆ (Paragraph Level Writing) การเขียนในขั้นนี้มีความสำคัญ ข้อความหนึ่งจะต้องมีการผูกประโยคเข้าด้วยกันให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (Cohesion) และมีความสอดคล้องกันตามความหมาย (Coherence) การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันมาก ดังนั้นในการสอนเขียนอาจจะต้องฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจ ด้วยเทคนิคที่ใช้ในการฝึกการเขียนดังนี้

3.1 นำเรื่องมาให้ผู้เรียนอ่าน แต่ให้ดูเฉพาะข้อความตอนแรก และปิดข้อความที่เหลือไว้ ให้ผู้เรียนคิดและอภิปรายกันว่าเนื้อเรื่องต่อไปจะเป็นอย่างไร แล้วจึงเปิดข้อความให้ดูและเปรียบเทียบกับที่คิดเอาไว้

3.2 ผู้สอนให้ผู้เรียนเขียนตามคำบอกทีละประโยค หลังจากผู้สอนอ่านแต่ละประโยคผู้เรียนจะต้องบอกว่าประโยคต่อไปจะเป็นอย่างไร จึงให้เขียนตามคำบอกต่อไป

3.3 ผู้สอนอาจให้ข้อความทีละคำ กลุ่มคำ หรือประโยค แล้วให้ผู้เรียนเติมข้อความให้สมบูรณ์ แล้วผู้สอนจึงจะเฉลยข้อความที่ถูกต้องทั้งหมด

3.4 ผู้สอนให้ประโยคที่ต่อจากประโยคอื่นมา แล้วให้ผู้เรียนเขียนประโยคที่มาก่อนหน้านี้

3.5 ผู้สอนให้เนื้อเรื่องเป็นแบบอย่าง เพื่อให้ผู้เรียนเขียนเลียนแบบ โดยใช้ข้อมูลที่ให้มา เช่น แผนที่ โฉมภาพ ฯลฯ

3.6 ผู้สอนให้เนื้อเรื่องมา แล้วให้ผู้เรียนหาวิธีจัดลำดับข้อความเป็นแบบอื่น

3.7 ผู้สอนให้ผู้เรียนเปลี่ยนจากภาษาพูดเป็นภาษาเขียน เพื่อฝึกเรียงความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามความหมาย ข้อความที่พูดอาจนำมาจากการกระแฉียงเสียงทางวิทยุหรือข้อความจากหนังสือพิมพ์ก็ได้

3.8 ผู้สอนให้ผู้เรียนเขียนเนื้อเรื่อง โดยเปลี่ยนหน้าที่ภาษา เช่น เปลี่ยนจากคำแนะนำไปเป็นการบรรยาย เป็นต้น

นอกจากนี้ สรุท พงษ์ทองเจริญ (2520 : 133 - 134) ได้เสนอแนะกิจกรรม การสอนเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนเพื่อฝึกหัดสิ่งที่เรียนไปแล้วเพื่อให้เกิดความแม่นยำ

1.1 ด้านไวยากรณ์ ให้เขียนตามแบบฝึกหัดที่นักเรียนได้เรียนไปแล้ว เช่น ฝึกจากตารางเทียบแทน การเปลี่ยนรูปประโยค การใช้ไวยากรณ์ แบบฝึกหัดในรูป สทนาและการขยายประโยค

1.2 ด้านคำศัพท์ ทำแบบฝึกหัดเพื่อให้ใช้คำศัพท์ที่เรียนไปแล้ว ด้วยวิธีหา คำที่มีความหมายตรงกัน ตรงกันข้าม การให้คำจำกัดความ ถอดความ และวิธีใช้คำเหล่านั้น ในประโยค

1.3 แบบฝึกหัดตามบทอ่านที่ทำไปแล้วในเรื่องให้เขียนตอบอย่างสั้น ๆ หรือ เขียนสรุปเรื่อง หรือให้เขียนใหม่แต่เปลี่ยนแบบบทอ่าน หรืออาจใช้วิธีเติมคำในช่องว่างตาม เรื่องที่อ่านไปแล้ว

2. เขียนบทสนทนา

2.1 ต่อบทสนทนา เขียนเดิม ขยายบทสนทนา

2.2 แปลเรื่องเล่าเป็นบทสนทนา หรือเขียนบทสนทนาเป็นเรื่องเล่า

2.3 เขียนบทสนทนาจากคำที่กำหนดให้หรือเขียนบทสนทนาใหม่โดยใช้การ

ถอดความ

3. เขียนตามคำบอก

4. บรรยายภาพหรือสิ่งของ

5. การเขียนเรียงความ

ด้วยเหตุที่การเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดในทักษะการใช้ภาษา การ สื่อสารทางภาษาเขียนจะต้องอาศัยความชำนาญอย่างแท้จริงของผู้เขียน ผู้เรียนที่เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จะต้องมีการพัฒนาการทางทักษะเขียนตามลำดับขั้นคือ ทักษะด้านกลไกทางภาษา (Mechanics) คำศัพท์ การสะกดตัว และไวยากรณ์ ซึ่งผู้เรียน

จะต้องรอบรู้ในสิ่งเหล่านี้อย่างแท้จริงก่อนการแสดงออกในการเขียนอย่างเชี่ยวชาญในด้านลีลา (Style) ของภาษา ฮีตัน (Heaton. 1975 : 138) ได้แบ่งทักษะย่อยที่จำเป็นและสำคัญในการเขียนไว้ 4 ประการ คือ

1. ทักษะทางไวยากรณ์ (Grammatical Skills) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

2. ทักษะทางลีลาภาษา (Stylistical Skills) ได้แก่ ความสามารถในการเลือกใช้ประโยคและใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

3. ทักษะทางกลไก (Mechanical Skills) ได้แก่ ความสามารถในการใช้แบบแผนทางภาษาได้ถูกต้อง เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ เป็นต้น

4. ทักษะการเลือกข้อความที่เหมาะสม (Judgement Skills) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนได้เหมาะสมตรงตามวัตถุประสงค์ โดยคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญ ตลอดจนความสามารถที่จะเลือกและเรียบเรียงข้อความให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสม

สำหรับองค์ประกอบของการเขียนนั้น การเขียนโดยทั่วไปจะต้องมีองค์ประกอบ 5 ประการ ดังต่อไปนี้ (Harris. 1974 : 68 - 69)

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ ใจความของการเขียน ความคิดที่แสดงออก

2. รูปแบบ (Form) ได้แก่ การเรียบเรียงและจัดลำดับเนื้อหา

3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้องและสื่อความหมายได้

4. ลีลาภาษา (Style) ได้แก่ การเลือกใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และสำนวนต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดอารมณ์และอรรถรส (Tone and Favor) ในข้อความที่เขียน

5. กลไก (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ เครื่องหมายวรรคตอน และตัวอักษรที่ถูกต้องตามแบบแผนของภาษา

สรุปได้ว่า ในการสอนเขียนแต่เดิมนั้น มิได้มีจุดมุ่งหมายให้เกิดการเรียนรู้ภาษา แต่เพื่อเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงความสามารถทางไวยากรณ์ การสอนจะใช้วิธีลอกแบบประโยค เขียนตามคำบอก หรือแปล การเขียนจึงมุ่งเน้นที่ไวยากรณ์ และรูปแบบประโยค

(Kelly. 1984 : 82) เมื่อแนวความคิดเรื่องการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) เข้ามา การสอนเขียนจึงมุ่งที่การฝึกโครงสร้าง (Structural Drill) การใช้คำ โครงสร้างไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนความสามารถในการเขียนประโยค (Valette. 1977 : 219) ซึ่งความสามารถเหล่านี้ไม่ได้เป็นเครื่องชี้บ่งว่า ผู้เรียนจะสามารถถ่ายโยงไปใช้สื่อความหมายในสถานการณ์จริงได้ (Rivers. 1978 : 291) ต่อมาการสอนเขียนยึดหลักแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมุ่งพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย นักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศก็ต้องการจะสื่อความหมายแสดงออกซึ่งความคิดและอารมณ์ของตนเอง เช่น เดียวกันกับเจ้าของภาษา การสอนเขียนจึงควรมุ่งใช้สื่อความหมายได้อย่างกว้างขวาง สามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยนักเรียนต้องสามารถผลิตหรือเข้าใจข้อความเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์นั้น ๆ ด้วย (Kelly. 1984 : 88 ; citing Anne. 1982)

3. การวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ

ในการสร้างข้อสอบเพื่อวัดความสามารถทางการเขียน ควรวัดองค์ประกอบของการเขียนใน 3 ลักษณะดังนี้ (Harris. 1974 : 71 - 76)

1. การทดสอบไวยากรณ์และลีลาภาษา
2. การทดสอบความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ
3. การทดสอบการใช้กลไกในการเขียน

ในการวัดความสามารถทางการเขียน สามารถวัดได้โดยใช้ทั้งข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียง (Composition Test) และแบบปรนัย แม้ว่าการใช้แบบทดสอบเรียงความ จะเป็นการทดสอบความสามารถในการเขียนอย่างแท้จริง กระตุ้นให้นักเรียนปรับปรุงการเขียนของตน ง่ายและสะดวกในการเตรียมสอบ แต่มีผู้วิจารณ์ถึงข้อจำกัดของแบบทดสอบเรียงความดังนี้

1. แบบทดสอบเรียงความเป็นแบบทดสอบที่เชื่อถือไม่ได้ด้วยเหตุที่ว่า

1.1 นักเรียนไม่ได้เขียนเรียงความเรื่องเดียวกันทุกคน ต่างคนต่างก็สามารถเลือกเขียนเรื่องที่ตนถนัดหรือสนใจ

1.2 การตรวจให้คะแนนข้อสอบแบบเรียงความมีความเป็นอัตนัย (Subjective) มากกว่าการตรวจให้คะแนนแบบสอบปรนัย (Objective)

2. ในการเขียนเรียงความ นักเรียนสามารถบิดบังข้อบกพร่องของตนเองได้ โดยการหลีกเลี่ยงไม่เขียนในสิ่งที่ตนเองเห็นว่ายากและเป็นปัญหาสำหรับตน เช่น การใช้คำศัพท์หรือกระบวนไวยากรณ์บางแบบ แต่ในการทำข้อสอบปรนัย นักเรียนต้องทำข้อสอบหมดทุกข้อ จึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงข้อที่ยากหรือเป็นปัญหาเหล่านั้นได้

3. การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบเรียงความต้องใช้เวลาและสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมากในกรณีที่ทดสอบกับประชากรจำนวนมาก

นักการศึกษาและผู้รู้หลายท่าน ได้ให้การสนับสนุนการวัดความสามารถทางการเขียนข้อสอบแบบปรนัยมากกว่าข้อสอบแบบเรียงความ แบบทดสอบแบบเลือกตอบแม้ว่าจะเป็นการวัดความสามารถทางการเขียนทางอ้อม แต่ก็ใช้ได้ดีในการทดสอบภาษาต่างประเทศ และง่ายต่อการตรวจให้คะแนน (Valette, 1977 : 171) แบบทดสอบแบบปรนัยเพื่อทดสอบความสามารถทางภาษาที่สร้างขึ้นอย่างดี สามารถใช้วัดทักษะการเขียนได้ดีเท่ากับแบบทดสอบเรียงความและการตรวจให้คะแนนก็สะดวกมากกว่า (Harris, 1974 : 70) การให้นักเรียนเขียนเรียงความ นอกจากจะเป็นการยากในการให้คะแนนและเสียเวลาแล้ว ยังไม่มีความเชื่อมั่นในตัวข้อสอบ การให้ทำข้อสอบเรียงความอาจจะให้ผลดีถ้าเป็นการทดสอบความสามารถในการเรียบเรียงข้อความมากกว่าการวัดความเชี่ยวชาญทางภาษาต่างประเทศ (Lado, 1972 : 33 - 35)

๖๐ ทั้งนี้จากการวิจัยของ แมคคาร์ทเนย์ (McCartney, 1968) ซึ่งทำการทดสอบความสามารถทางการเขียนโดยใช้ข้อสอบแบบปรนัยกับนิสิตจำนวน 449 คนของมหาวิทยาลัยอาวาย สรุปผลได้ว่า สามารถใช้การทดสอบแบบปรนัยวัดความสามารถทางการเขียนได้ โดยให้การวัดผลสัมพันธ์กับความสามารถด้านอื่น เช่น ความสามารถในการใช้โครงสร้าง

คำศัพท์ และความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์ของภาษา ซึ่งเป็นพื้นฐานนำไปสู่ความสามารถทางการเขียน นอกจากนี้การวัดผลแบบปรนัยยังช่วยให้ทราบถึงจุดอ่อนของนักเรียนได้แน่นอนกว่าการทดสอบให้เขียนเรียงความเสียอีก

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ปัจจุบันแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษส่วนมากจึงนิยมสร้างเป็นแบบทดสอบปรนัยที่วัดทักษะที่จำเป็นและสำคัญทางการเขียน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเลือกใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยในงานวิจัยนี้

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนเขียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

ปัจจุบันจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาต่างประเทศนั้น เน้นพัฒนาการทางด้านสมรรถภาวะในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น และกฎที่สำคัญของความสามารถในการสื่อสารก็คือความเหมาะสมและการเป็นที่ยอมรับในสถานการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีการใช้ภาษานั้น (Finocchiaro, 1982 : 10) ความสำคัญของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารคือผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ภาษาที่สัมพันธ์กับชีวิตประจำวันและความสนใจของผู้เรียน ตลอดจนทั้งได้เรียนรู้ภาษาที่จำเป็นต่อการสื่อสารในอนาคต จุดประสงค์หลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ ให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมและทำงานเป็นภาษาต่างประเทศ (Edelhoff, 1981 : 51) นอกจากนี้ยังเป็นแนวการสอนที่ตระหนักถึงจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาของผู้เรียน คือ เน้นจุดมุ่งหมายและการใช้ภาษามากกว่าการเน้นด้านความรู้เกี่ยวกับภาษา การเน้นการใช้ภาษาอย่างแท้จริงนี้ ทำให้มีการใช้สื่อการสอนประเภทของจริง และที่สมมติว่าเป็นของจริงจำนวนมาก การเสาะแสวงหาสื่อการสอนประเภทของจริงจึงเป็นลักษณะหนึ่งของแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Johnson, 1983 : 160) ดังนั้นแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนจะเน้นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมาก (Wilkins, 1976 : 77) การเรียนภาษาใด ๆ ก็ตาม มีจุดมุ่งหมายประการสำคัญอยู่ที่การนำภาษา

ไปใช้ประโยชน์ในการสื่อความหมาย หรือการเขียนภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร ระบบการสอนภาษาแบบใหม่จำนวนมากเริ่มกำเนิดขึ้นมาโดยมีปฏิริยาคัดค้านกับระบบการสอนภาษาแบบเก่า ๆ จุดเริ่มต้นของระบบการสอนภาษาแบบใหม่ที่มีปรากฏเห็นบ่อย ๆ ก็คือความเชื่อที่ว่า วิธีสอนแบบเก่าซึ่งประสบความล้มเหลวนั้นไม่ควรจะนำมาใช้ในการสอนภาษาอีกต่อไป และเมื่อยุคสมัยได้เปลี่ยนแปลงไประยะหนึ่งแล้ว ระบบการสอนภาษาแบบใหม่ก็สามารถพัฒนาประสิทธิภาพในการสอนภาษาให้ดียิ่งขึ้นได้จริง โดยเริ่มจากการพัฒนาแนวความคิดเกี่ยวกับหน้าที่ในการสอนภาษาว่า ควรประกอบด้วยองค์ประกอบใดบ้าง ซึ่งปัจจัยสำคัญแนวทางหนึ่งที่เราควรนำมาเริ่มต้นวิเคราะห์พิจารณากันอย่างจริงจังคือการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) (Johnson. 1982 : 5) การสอนให้ผู้เรียนมีความรอบรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์โครงสร้างนั้นไม่เพียงพอการสอนจะต้องเน้นความสำคัญในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้มีการสื่อสารได้คือความสามารถในการเลือกใช้รูปแบบ กฎเกณฑ์ โครงสร้างและคำศัพท์ เพื่อทำหน้าที่ในการสื่อสารในสถานการณ์ได้ถูกต้องและเหมาะสม นอกจากนี้การสอนภาษานั้นจะต้องสอนให้ผู้เรียนรู้จักการใช้ภาษาในแต่ละสังคมและวัฒนธรรม (Wilkins. 1976 : 13) ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนไม่ต้องการเรียนรู้ตัวภาษาเพื่อที่จะสามารถอธิบายระบบหรือโครงสร้างของภาษา แต่ผู้เรียนภาษาเพื่อที่จะใช้เป็นสื่อในการแสวงหาข้อมูลหรือความรู้เพิ่มเติมเป็นสื่อในการถ่ายทอดความคิดของตน (Widdowson. 1979 : 12 - 15) จึงกล่าวได้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารก็คือ การสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำเอาความรู้ทางด้านศัพท์ โครงสร้าง และระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษามารวบรวมประยุกต์ใช้ในการติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

ลาร์เซน-ฟรีแมน (Larsen - Freeman. 1986 : 131 - 135) ได้สรุปลักษณะสำคัญของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร คือ ให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. ครูมีบทบาทเป็นผู้ช่วยเหลือนักเรียนในการเรียนรู้ เช่น จัดกิจกรรม และสร้างสถานการณ์ที่จะส่งเสริมให้เกิดการสื่อสาร เป็นที่ปรึกษาของนักเรียนขณะทำกิจกรรม และคอยดูแลการทำงานของนักเรียน ครูอาจจะเข้าร่วมกิจกรรมกับนักเรียนด้วย

3. บทบาทของนักเรียน คือ ทำหน้าที่สื่อสารกับผู้อื่น โดยการร่วมสนทนาเพื่อการสื่อสารอย่างกระตือรือร้น เรียนรู้ที่จะสื่อสารโดยการสื่อสาร

4. กระบวนการเรียนการสอนมีจุดประสงค์ให้นักเรียนได้สื่อสาร ให้นักเรียนได้ใช้ภาษามาก ๆ โดยการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร เช่น เกม บทบาทสมมติ งานการแก้ปัญหา

5. ลักษณะของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู และนักเรียนกับนักเรียนนั้น ครูเป็นผู้เริ่มกิจกรรม แต่จะไม่ปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนเสมอไป บางครั้งครูเป็นผู้ร่วมกิจกรรมด้วย แต่ส่วนมากครูจะสร้างสถานการณ์เพื่อให้เกิดการสื่อสารระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ส่วนนักเรียนนั้นมีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนคนอื่น ๆ เช่น ทำงานเป็นคู่ ทำงานสามคน ทำงานกลุ่มย่อย หรือทำงานร่วมกันทั้งชั้น

6. นักเรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพราะรู้สึกว่าได้เรียนรู้ที่จะทำอะไรที่เป็นประโยชน์ ได้มีโอกาสแสดงออกโดยมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ให้นักเรียนได้เชื่อมโยงภาษาต่างประเทศเข้ากับบุคคลใกล้ชิดตัว และรู้สึกมีความมั่นคงทางอารมณ์มากขึ้น

7. ภาษา คือ การสื่อสาร ความสามารถทางภาษา เช่น ความรู้ด้านโครงสร้าง คำศัพท์ และหน้าที่ของภาษา เป็นเพียงส่วนหนึ่งของความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิถีชีวิตประจำวันของเจ้าของภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่ใช้ในการสื่อสารด้วย เช่น การแสดงออกทางกิริยาท่าทาง

8. เน้นหน้าที่ของภาษา (Language Functions) มากกว่าเน้นรูปประโยค (Forms) และเน้นทักษะทั้งสี่ไปพร้อม ๆ กัน

9. ภาษาของผู้เรียนไม่มีบทบาทสำคัญ ควรใช้ภาษาเป้าหมาย (Target Language) ในขณะที่ทำกิจกรรมหรืออธิบายงาน

10. การประเมินผลสามารถประเมินทั้งความคล่องแคล่ว (Fluency) และความถูกต้อง (Accuracy) ในการใช้ภาษา โดยอาจจะประเมินพฤติกรรมเมื่อครูทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาหรือเข้าร่วมกิจกรรม หรืออาจจะใช้ข้อทดสอบในการสื่อสาร (Communicative Test) เพื่อให้เป็นพิธีการมากขึ้นก็ได้

11. เมื่อครูพบว่านักเรียนทำผิด ให้ถือว่าข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์เป็นลักษณะธรรมชาติของการพัฒนาการทางทักษะการสื่อสาร นักเรียนอาจมีความรู้ทางภาษาน้อย แต่สามารถสื่อความหมายได้

1. ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสอนเขียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นแนวการสอนภาษาต่างประเทศแนวหนึ่งที่ใช้เป็นทฤษฎีพื้นฐานของการจัดเนื้อหาวิชา (Syllabus Design) การสอนภาษาต่างประเทศแบบใหม่ที่เรียกว่า Notional Syllabus หรือ Functional Syllabus หรือ Functional - Notional Syllabus ซึ่งหมายถึง "การจัดเนื้อหาวิชาเชิงสื่อสาร" (ประพาศน์ พฤทธิประภา. 2528 : 34, 44) ทั้งนี้ เพราะการจัดเนื้อหาวิชาเชิงไวยากรณ์-โครงสร้าง (Grammatical or Structural Syllabus) และการจัดเนื้อหาวิชาเชิงสถานการณ์ (Situational Syllabus) ที่นิยมใช้กันตลอดเวลาที่ผ่านมามีจุดอ่อนหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนที่จัดขึ้นตามเนื้อหาวิชาทั้งสองแนวดังกล่าว มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารไม่เพียงพอ (Wilkins. 1983 : 18) จึงเกิดมีการเคลื่อนไหวใหม่ในวงการสอนภาษาต่างประเทศขึ้นมาเมื่อประมาณ ค.ศ. 1970 แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาได้เปลี่ยนไปเน้นการสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลที่ตนติดต่อด้วย บทเรียนมิได้ยึดเนื้อหาไวยากรณ์เป็นหลักดังแต่ก่อน แต่ยึดจุดประสงค์ในการเรียนภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นหลัก เพราะโดยปกติมนุษย์ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกหรือความต้องการต่าง ๆ ด้วยการพูดหรือ

เขียน ดังนั้นการจัดเนื้อหาวิชาจึงสมควรที่จะกำหนดว่า จะให้ผู้เรียนเรียนภาษาเพื่อใช้
 ในหน้าที่ของภาษาอันใด (Performance of Language Functions) เช่น เพื่อถาม
 ข้อข้องใจ ออกคำสั่ง ขอร้อง ชักชวน ขอโทษ แสดงความเห็น แสดงความคิดเห็น เสียใจ
 ฯลฯ และในหน้าที่ของภาษาเช่นนั้น จะต้องใช้เนื้อหาทางภาษา (Expression of
 Notions) อันได้แก่ คำ วลี ประโยค และน้ำเสียงเช่นใดจึงจะใช้ภาษาให้สอดคล้องกับ
 ความคิดของผู้พูดหรือผู้เขียนในสถานการณ์นั้น ๆ ดังนั้นในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น
 การจัดเนื้อหาในแต่ละบทเรียนจึงมิได้จัดโดยให้หลักไวยากรณ์เป็นหลัก แต่จำแนกเป็นบทสื่อ
 (Notions) ต่าง ๆ แทน และจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของสำนวนภาษาที่ใช้ใน
 ความสัมพันธ์ทางสังคมของผู้ใช้ และผู้ฟังหรือผู้อ่าน หรือกล่าวโดยย่อก็คือ ควรพิจารณาว่า
 ใครพูดกับใคร บุคคลทั้งสองฝ่ายมีความสัมพันธ์กันอย่างไรและกำลังอยู่ในสถานการณ์เช่นไร
 ด้วย (สุโร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 40 - 41) แนวการสอนเพื่อการสื่อสารที่เน้น
 การจัดเนื้อหาภาษาเป็นสำคัญนี้ เป็นผลงานของ The Council of Europe และเผยแพร่
 โดยวิลกินส์ ในหนังสือ "Notional Syllabus" (Wilkins. 1976 : 18 - 19) หรือ
 อีกนัยหนึ่งคือ การสอนภาษาที่อิงหน้าที่ของภาษา (Language Functions) หรือวจิปฏิบัติ
 (Speech Acts) มากกว่าอิงไวยากรณ์ หรือสถานการณ์อิงไวยากรณ์ (Situation
 Grammar) อย่างไรก็ตาม แนวการสอนเพื่อการสื่อสารไม่ได้ละทิ้งโครงสร้างทางไวยากรณ์
 เสียเลย แต่ยังคงสอนไวยากรณ์แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนและพูดภาษาได้อย่าง
 ถูกต้อง

การจัดเนื้อหาโดยยึดแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น มีผู้เสนอแนะไว้ เช่น
 วิลกินส์ (Wilkins. 1976 : 21 - 23) จัดเนื้อหาตามหน้าที่ของภาษาในการ
 สื่อสาร (Communicative Functional Categories) ดังนี้

1. การพิจารณาและการประเมินผล (Judgement and Evaluation)
2. การชักจูงให้ผู้อื่นคล้อยตาม (Suasion)
3. การออกความคิดหรือการโต้แย้ง (Argument)
4. การหาเหตุผลและการอธิบาย (Rational Enquiry and Exposition)

5. การแสดงความรู้สึกส่วนตัว (Personal Emotions)

6. การแสดงความรู้สึกที่มีต่อผู้อื่น (Emotional Relations)

การสอนที่มีการจัดเนื้อหาในรูปของหัวข้อความคิด เรียกว่า "Notional Syllabus" เช่น การสอบถาม การบรรยายลักษณะบุคคล การสอนแต่ละหน้าที่จะต้องประกอบด้วยหัวข้อความคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับเวลา สถานที่และอื่น ๆ ที่แสดงด้วยรูปแบบของโครงสร้างทางไวยากรณ์

วิดโดลสัน (Widdowson. 1978 : 18 - 19) จัดเนื้อหาในแนวการสอนเพื่อการสื่อสารโดยเน้นความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Language Usage) ได้ในขณะเดียวกัน วิดโดลสันได้ให้ความเห็นว่า ความสามารถในการพูดหรือเขียนประโยคที่เรียบเรียงถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เป็นจำนวนมากมายนั้น แทนจะไม่มีประโยชน์ ถ้าไม่สามารถนำประโยคเหล่านั้นไปใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์จริงได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสม ฉะนั้นผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนให้เรียบเรียงความคิดต่าง ๆ ออกมาเป็นเนื้อความ ซึ่งเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาในลักษณะของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย และฝึกฝนให้ผู้เรียนใช้เนื้อความต่อเนื่อง (Discourse) ฉะนั้น วิดโดลสัน จะเน้นการสื่อความหมายด้วยข้อความต่อเนื่องอย่างมีสัมพันธภาพ (Coherence)

การสอนที่ยึดการจัดเนื้อหารายวิชาเชิงสื่อสาร อย่างน้อยต้องมีปัจจัยในการสอนดังต่อไปนี้ (Alexander. 1981 : 249)

1. หน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย (Language Acts) เช่น การแสดงความคิดเห็นด้วย การปฏิเสธ การรับข้อเสนอ การขอโทษ และการแสดงความคาดหวัง

2. หัวข้อที่กำหนดขึ้นตามหัวเรื่องอาจจะประกอบด้วยสถานที่ เวลา สถานการณ์ เช่น At a Bank, Near here, In the morning

3. สถานการณ์ของการใช้ภาษา (Setting) ภาษาที่ใช้ติดต่อสนทนากันขึ้นอยู่กับสถานการณ์ซึ่งเป็นองค์ประกอบทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา สถานการณ์นี้สัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมและระยะเวลาที่ใช้ภาษาด้วย

4. ลักษณะของคู่สนทนาว่าเป็นใครพูดกับใคร มีความสัมพันธ์กันอย่างไร และมีความรู้สึกในเวลาสนทนาเป็นอย่างไร ปัจจัยดังกล่าวมีผลต่อภาษาที่ใช้ได้อย่างไร

5. ลีลาและทำเนียบภาษา (Register) เป็นวิธีที่ผู้พูดใช้ภาษาเพื่อสะท้อนให้รู้ทัศนคติของเขา เช่น มีแบบแผนหรือไม่มี (Formal/Informal) สุภาพหรือไม่สุภาพ (Courteous/Rude) เคร่งขรึมหรือร่าเริง (Serious/Jocular)

6. การพูดเสียงสูงต่ำ (Stress and Intonation) เพื่อแสดงทัศนคติหรืออารมณ์

7. วิธีที่จะใช้ภาษาในการแสดงความหมายต่าง ๆ โดยเฉพาะ General Notions มักจะใช้ไวยากรณ์ในการจัดเนื้อหาของหัวข้อความคิด ซึ่ง อเล็กซ์แซเตอร์ เรียกว่า Grammatical Content

8. คำศัพท์ที่ต้องใช้ตามหัวข้อข้างต้น

9. การสื่อความหมายที่ไม่เป็นคำพูด (Paralinguistic Features) หรือไม่เป็นตัวอักษร แต่เป็นกิริยาท่าทางสีหน้า เป็นต้น

ฉะนั้นการจัดเนื้อหาวิชาเชิงสื่อสาร จึงมิได้ยึดเนื้อหาทางไวยากรณ์เป็นหลัก แต่ยึดหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมายเป็นหลักและในการใช้ภาษาติดต่อกันย่อมสัมพันธ์กับสถานการณ์ทางสังคมของผู้ใช้ภาษาทั้งฝ่ายรับสารและฝ่ายส่งสาร เพราะภาษาที่ใช้แตกต่างกันไปตามสถานการณ์ทางสังคม และอารมณ์ของบุคคล ซึ่งทำให้การเน้นและน้ำเสียงแตกต่างกันด้วย

มันบี้ (Munby, 1983 : 1 - 4) มีความเห็นเช่นเดียวกับวิลกินส์ และคนอื่น ๆ ที่คัดค้านการจัดเนื้อหาวิชา โดยยึดไวยากรณ์เป็นหลัก การจัดเนื้อหาวิชาเชิงสื่อสาร (Communicative Syllabus) ของมันบี้ ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

1. ความรู้ด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) เช่น ระบบหน่วยคำ (Morphology) การใช้โครงสร้าง (Syntax) ระบบเสียง (Phonology) และความหมายอ้างอิง (Referential Meaning)

2. ความรู้ด้านวัฒนธรรมและสังคม (Sociocultural Competence) เช่น กฎเกณฑ์การใช้ภาษา จุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน และหน้าที่ภาษาในการสื่อสาร

3. ความรู้ภาษาระดับข้อความต่อเนื่อง (Discourse Competence) กฎเกณฑ์ของข้อความต่อเนื่อง (Rules of Discourse) เช่น ระบบเชื่อมประโยค (Cohesion System) และลักษณะความสัมพันธ์ของข้อความต่อเนื่อง (Coherence Feature)

แนวการสอนแบบ Notional Syllabus, Functional Syllabus และ Communicative Syllabus นั้น มีลักษณะร่วมที่เห็นได้ชัดคือ

1. การเน้นหน้าที่ของภาษา (Functions) และเน้นความหมาย (Semantic) มากกว่าการเน้นรูปแบบของภาษา (Forms)
2. ให้ความสำคัญต่อความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Discourse)
3. สนใจภาษาในประโยค หรือสนใจภาษาที่มีบริบท
4. เน้นการใช้ภาษาในชีวิตจริง (Pragmatic Meaning) มากกว่าภาษาที่มีความหมายแก่การอ้างอิง (Referential Meaning)

2. ความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสาร

การเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Competence) ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญดังนี้ (Swain, 1984 : 7 - 18)

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์หรือตามหลักไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ รู้ว่าประโยคใดถูกผิดตามหลักไวยากรณ์ และสามารถใช้และแก้ประโยคผิดนั้น ๆ ให้ถูกต้องได้

2. ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา คือ ความสามารถที่จะใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติทางสังคม (Sociolinguistic Competence) คือ

มีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางสังคม ซึ่งประกอบด้วยวัฒนธรรม สถานภาพทางสังคม และบทบาทในสังคมของบุคคล โดยสามารถเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสมกับบุคคลและโอกาสต่าง ๆ

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจและทำนายความข้างหน้าเกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท (Context) ได้

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กิริยาท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้ ผู้เรียนควรแสดงออกได้ทั้งในคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Nonverbal) เช่น ความพยายามที่จะอธิบายโดยใช้กิริยาท่าทางประกอบหรือขยายความด้วยคำศัพท์อื่น ๆ แทนคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่รู้หรือไม่ออกในขณะนั้น หรือการยิ้มทักทายหรือสนทนากับคนแปลกหน้าที่ผู้เรียนไม่รู้จักสถานภาพทางสังคมมาก่อน โดยอาจใช้วิธีสังเกตด้วย วุฒิ และบุคลิกภาพของคู่สนทนา เพื่อจะเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสม เป็นต้น

ส่วน ซาวิญอง (Savignon, 1983 : 23 - 24) และเมลีย์ (Maley, 1986 : 86) ได้สรุปรวบรวมองค์ประกอบพื้นฐานของความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับการออกแบบหลักสูตรและการฝึกฝนในชั้นเรียนไว้ 4 ประการเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับ สะเวน (Swain, 1984) ดังได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบที่สำคัญดังกล่าวข้างต้น มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน การที่ผู้เรียนจะเกิดความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น ผู้เรียนต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบดังกล่าวเป็นอย่างดี และต้องไม่ขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่ง ความสามารถในการสื่อสารจึงจะเกิดขึ้นได้

3. หลักการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น จะเน้นในเรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก (Littlewood, 1985 : 17) กิจกรรมเป็นปัจจัยสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะผู้สอนจะใช้กิจกรรมเป็นสื่อเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาโดยมีการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับผู้สอนและเพื่อน ๆ ในชั้น กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนมีจุดประสงค์และมีความต้องการที่จะสื่อสาร ซึ่งเกิดจากตัวผู้เรียนเอง โดยแสดงออกทางเนื้อหามากกว่ารูปแบบทางภาษา และสามารถเลือกใช้ภาษาแต่ละรูปแบบได้ถูกต้อง ในขณะที่ผู้เรียนกำลังแสดงออกทางภาษาเพื่อสื่อความหมายอยู่นั้น ผู้สอนจะไม่ขัดจังหวะและจะปล่อยให้แสดงออกอย่างเสรี คือ ไม่กำหนดขอบเขตของข้อมูลที่จะนำมาใช้สื่อสาร (Harmer, 1982 : 166 - 167) กิจกรรมการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น ต้องมีวิธีแตกต่างกัน โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียนและจุดมุ่งหมายของกิจกรรม การสอนทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน มักจะไม่แยกสอนออกจากกันโดยสิ้นเชิง แต่มีกิจกรรมภาษาในลักษณะของการผสมผสานกัน (Integration) เช่น "ฟังเรื่องต่อไปนี้แล้วเล่าเรื่องย่อ" หรือ "อ่านเรื่องต่อไปนี้แล้วเขียนเรื่องเฉพาะที่สำคัญ ๆ" เป็นต้น โดยเน้นการใช้เนื้อหาที่เป็นจริง (Authentic Materials) ด้วย และจะเริ่มสอนด้วยเนื้อหาดังกล่าวตั้งแต่ชั้นเริ่มเรียนภาษา ฉะนั้นภาษาที่ใช้ฝึก จะเป็นภาษาที่มีความหมาย และใช้ในการสื่อสารจริงได้ การฝึกจะต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ซึ่งกำหนดหน้าที่ภาษาและหัวข้อความคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนภาษาระดับสูงขึ้นไป สถานการณ์ที่นำมาให้ผู้เรียนนั้นเป็นสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ในการดำรงชีพในอนาคตได้ เช่น อาชีพเลขานุการ นักวิทยาศาสตร์ นักสังคมศาสตร์ ครูสอนภาษา เป็นต้น เมื่อผู้เรียนเรียนโดยมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน ทำให้เกิดแรงจูงใจสูงในการเรียน (Alexander, 1981 : 261)

ลิทเทิลวูด (Littlewood, 1981 : 22) ได้แบ่งกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามจุดประสงค์ในการใช้ออกเป็น 2 ชนิดคือ

1. กิจกรรมที่จัดตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสาร (Functional Communicative Activities) กิจกรรมนี้จะเน้นที่จุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในบางครั้งอาจไม่คำนึงถึงความถูกต้องทางไวยากรณ์มากนัก แต่จะดูว่าสามารถสื่อสารได้ทันทีเมื่อจำเป็นได้ดีเพียงไร

2. กิจกรรมที่จัดเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) คือ กิจกรรมที่จัดเพื่อให้ใช้จริงกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม นอกจากผู้เรียนจะเลือกใช้ภาษาตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารแล้ว ผู้เรียนจะต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันด้วย จากสภาพที่จัดในห้องเรียน ผู้สอนควรใช้บทบาทสมมติหรือสถานการณ์จำลอง เพื่อสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคมให้ฝึกใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติที่สุด

นอกจากนี้ ลิทเทิลวูด (Littlewood, 1985 : 17 - 18) ยังได้กล่าวถึงความมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมตามแนวทางที่ของภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีการฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่ครบวงจร (Whole Task Practice) นักเรียนไม่เพียงแต่ได้รับการฝึกเฉพาะส่วนย่อยของแต่ละทักษะ (Part Skills) เท่านั้น แต่ยังได้รับการฝึกทักษะรวมด้วย (Total Skills) ซึ่งกระทำได้โดยจัดกิจกรรมการฝึกภาษาแบบครบวงจร หลากหลายวิธีให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน

2. เพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน (Improve Motivation) เป้าหมายที่สูงสุดของผู้เรียนคือ การที่สามารถสื่อความหมายกับบุคคลอื่น ๆ ได้ การที่ผู้เรียนจะเกิดแรงจูงใจในการเรียน ก็ต่อเมื่อสภาพการเรียนการสอนในห้องเรียนสอดคล้องกับความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียน คือ ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้เพื่อติดต่อสื่อสารได้มากกว่าที่จะใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์

3. เพื่อให้การเรียนรู้ภาษาเป็นไปตามธรรมชาติ (Natural Learning) กระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากภายในตัวผู้เรียนและเป็นไปโดย

ธรรมชาติ การเรียนรู้ในลักษณะธรรมชาติ ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกฝนโดยใช้กิจกรรมที่ช่วยฝึกฝนภาษาได้อย่างแท้จริงและเป็นไปอย่างธรรมชาติ

4. เพื่อสร้างปรับทการจ้ดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ และครูผู้สอน ซึ่งจะเป็นการสร้างมนุษยสัมพันธ์ในห้องเรียนและช่วยให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าพูด เพื่อจะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ตามความสามารถและความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน

ดูเลย์ เบิร์ท และคราเชน (กาญจนา ปราบพาล. 2527 ; อ้างอิงมาจาก Dulay, Burt and Krashen. 1982) ได้เสนอแนวทางและเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ให้โอกาสผู้เรียนพบภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งอาจทำได้โดยถามคำถามที่ผู้เรียนจะพบจริง ๆ ไม่ใช่คำถามเกี่ยวกับภาษา เวลาสอนให้เน้นที่ความหมายหรือเนื้อเรื่องที่อ่านหรือฟัง ในกรณีที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมที่จะใช้ภาษาที่สอง อนุญาตให้ผู้เรียนให้ท่าทางได้ และผู้สอนต้องไม่คาดหวังว่าผู้เรียนจะต้องทำอะไรได้เกินความสามารถของเขา

2. ถ้าสอนในระยะเริ่มต้นต้องให้โอกาสผู้เรียนปรับตัวก่อน เทคนิคในการสอนอาจทำโดยไม่ต้องให้ผู้เรียนตอบเป็นภาษาที่สอง ให้ใช้ภาษาแรกได้และถ้าผู้เรียนไม่ยอมตอบผู้สอนไม่ควรโกรธ

3. ถ้าภาษาที่สอนยากเกินระดับของผู้เรียน ผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้โดยใช้สื่อการเรียนการสอนอย่างอื่น หรือกิจกรรมทางภาษา เช่น ถ้าเป็นเด็ก ผู้สอนอาจใช้อุปกรณ์ช่วยสอน เช่น หุ่นหรือของเล่น ถ้าเป็นผู้ใหญ่กิจกรรมควรออกมาในรูปของการทดลองหรือการสาธิตแบบอื่น

4. ผู้สอนควรมีวิธีการทำให้ผู้เรียนไม่เครียดในระหว่างที่เรียนและไม่ทำให้ผู้เรียนเสียหน้า เทคนิคที่ผู้สอนใช้กัน ได้แก่ เปลี่ยนชื่อหรือสมมติให้เป็นคนอื่นและเวลาที่ผู้เรียนตอบผิด ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่ามุ่งที่จะแก้ความผิดพลาด ไวยากรณ์ทุกตัว แต่ในกรณีที่ความผิดทำให้ความหมายเปลี่ยน ผู้สอนควรจะแก้ แต่

เทคนิคในการแก้ควรเน้นการพูดประโยคที่ถูกให้ฟัง ไม่ใช่เน้นว่าผู้เรียนตอบผิด สำหรับการทำให้ผู้เรียนไม่เครียด ผู้สอนอาจใช้ดนตรีและเพลงช่วย

5. สำหรับการสอนผู้ใหญ่ ควรมีกิจกรรมเน้นไวยากรณ์บ้าง เทคนิคในการสอนไวยากรณ์ควรสอนเฉพาะกฎที่ค่อนข้างจะตายตัว และเวลาที่ใช้ไม่ควรมากเกินไป

6. ผู้สอนควรเรียนรู้ความสนใจของผู้เรียน เพื่อแทรกความสนใจของผู้เรียนไว้ในบทเรียน ซึ่งสามารถทำได้โดยสังเกตกลุ่มของผู้เรียน หรือให้ผู้เรียนเขียนบันทึกประจำวันส่งเพื่อให้รู้ความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน

7. สร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในห้องเรียนเพื่อนักเรียนจะได้ไม่อายเมื่อตอบผิด ผู้สอนอาจทำได้โดยให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ และเมื่อเวลานักเรียนตอบผิดไม่ควรแสดงความรำคาญให้นักเรียนเห็น

8. ในการสอนการสนทนา ควรให้ผู้เรียนเรียนบทสนทนาที่เขาจะพบจริง ๆ ไม่ใช่ท่องบทสนทนาในห้องเรียน และเมื่อออกนอกห้องเรียนแล้วก็ใช้ไม่ได้ เพราะเจ้าของภาษาจะพูดอีกแบบหนึ่ง เทคนิคการสอนทำได้โดยการสนทนาที่เป็นจริง (Common Social Interactions)

9. การวิจัยเกี่ยวกับการจัดลำดับตามธรรมชาติ (Natural Order) ให้ข้อคิดเห็นว่า มีบางโครงสร้างที่ผู้เรียนจะเรียนได้เร็วกว่าโครงสร้างอื่น เพราะฉะนั้นผู้สอนไม่ควรหวังว่าผู้เรียนจะเรียนรู้ทุกอย่างได้หมดในเวลาเดียวกัน แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าจะไม่ให้ผู้เรียนเห็นโครงสร้างอื่น ๆ และควรแทรกไว้ในบทเรียน

10. เวลาสอนภาษาที่สองไม่ควรย่ำให้เห็นความแตกต่างกับภาษาแรกตาม Contrastive Analysis เพราะอาจทำให้ผู้เรียนใช้ผิดได้ (Negative Transfer) และไม่ควรถ่ายภาพเป็นการแปลเป็นเทคนิคในการสอน ควรใช้การแปลอธิบายความหมายให้ชัดเจนเท่านั้น

สำหรับกิจกรรมที่นำไปใช้ในการเรียนการสอนภาษานั้น อาจมีรูปแบบได้ 3 รูปแบบ คือ อาจเป็นกิจกรรมเดี่ยว (Individual Work) กิจกรรมคู่ (Pair Work) หรือกิจกรรมกลุ่ม (Group Work) และอาจนำไปใช้ในบทเรียนโดยใช้เป็นกิจกรรมหลัก (Main Task)

หรือกิจกรรมประกอบ (Supplementary Work) ก็ได้ (สรณี วงศ์เบ็ญสัจจ์ และวาริวรรณ
เบญจพร. 2527 : 1 - 8)

กิจกรรมตามแนวทางที่ของภาษาเพื่อการสื่อสาร มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนใช้
ภาษาที่พูดกันเพื่อสื่อสารให้คนอื่นทราบอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด โดยเน้นหน้าที่ของภาษาที่มีไว้
เพื่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน ความสำเร็จของผู้เรียนขึ้นอยู่กับความสามารถในการสื่อ
ความหมายในปัจจุบัน เช่น ใช้ภาษาเพื่อแก้ปัญหาบางอย่าง หรือใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล
ข่าวสารซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าข้อมูลนั้นนำมาใช้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้น นักเรียน
จะได้รับการจูงใจจากกิจกรรมและเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการสื่อความหมาย
มากยิ่งขึ้น กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวทางที่ของภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น การจัด
อาจใช้รูปแบบกิจกรรมกลุ่มย่อย กิจกรรมกลุ่มใหญ่หรือกิจกรรมคู่ ส่วนลักษณะของกิจกรรม
อาจใช้ลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังต่อไปนี้ (Littlewood. 1985 : 22 - 28)

1. การหาข้อมูลที่ขาดหายโดยใช้ข้อความที่กำหนดให้ (Sharing Information
with Restricted Cooperation) มีวิธีการจัดดังนี้

- 1.1 การหาข้อมูลที่หายไปจากรูปภาพ (Identifying Pictures)
- 1.2 หาข้อมูลจากภาพของเพื่อนในกลุ่มที่ตรงกับภาพของตน (Discovering
Identical Pairs)
- 1.3 การจัดลำดับภาพตามเนื้อเรื่องหรือการบอกสถานที่และตำแหน่งของ
บุคคล สิ่งของในภาพ (Discovering Sequence or Location)
- 1.4 การค้นหาข้อมูลที่ขาดหาย (Discovering Missing Information)
- 1.5 การค้นหาความลับ (Discovering "Secret") โดยการสอบถาม
หรือสัมภาษณ์

2. การแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือข่าวสารระหว่างกัน โดยไม่กำหนดข้อความให้
(Sharing Information with Unrestricted Cooperation) มีวิธีการจัดดังนี้

- 2.1 บอกทิศทาง (Following Directions)
- 2.2 หาความแตกต่างจากภาพ (Discovering Differences)

2.3 การสื่อความหมายโดยใช้กระสวนประโยคบรรยายรูปทรงต่างมิติและภาพ (Communication Patterns and Pictures)

3. การแลกเปลี่ยนและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลระหว่างกันในกลุ่ม (Sharing and Processing Information)

3.1 การเรียงลำดับเนื้อเรื่องใหม่ (Reconstructing Story - Sequence)

3.2 การรวบรวมข้อมูลเพื่อแก้ปัญหา (Pooling Information to Solve a Problem)

4. การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลและวิธีการแก้ปัญหาโดยใช้จินตนาการ (Processing Information) การจัดกิจกรรมแนวนี้นี้เป็นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันภายในกลุ่ม มีวิธีจัดดังนี้

4.1 กิจกรรมร่วมกันแก้ปัญหา (Problem Solving Activity)

4.2 กิจกรรมทำนายเหตุการณ์ (Prediction Activity)

การจัดกิจกรรมใด ๆ ก็ตามหากมุ่งที่จะให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารแล้วจะต้องคำนึงถึงหลัก 5 ประการนี้ (Morrow. 1986 : 59 - 60)

1. นักเรียนจะต้องรู้ว่าตนกำลังทำอะไร (Knowing what you are doing) ในตอนต้นของบทเรียน นักเรียนควรจะรู้จุดมุ่งหมายในการเรียนว่า เมื่อจบบทเรียนแล้วนักเรียนจะสามารถทำอะไรได้บ้าง เรียนแล้วใช้ประโยชน์อย่างไรในการสื่อสาร

2. การรวมส่วนทั้งหมดได้ผลดีกว่าการสอนแบบแยกส่วน (The whole is more than the sum of the parts) เพราะการสอนแบบแยกส่วน ผู้เรียนไม่สามารถสื่อความหมายได้ การสอนให้ผู้เรียนสื่อความหมายได้ คือ การใช้ข้อความต่อเนื่อง ใช้ภาษาที่สมจริงในสถานการณ์ที่เป็นจริง

3. กระบวนการในการสื่อความหมายมีความสำคัญเท่ากับการฝึกรูปประโยค (The processes are as important as the forms) การฝึกรูปประโยคเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายเป็นภาษาต่างประเทศได้นั้น ใช้กระบวนการต่อไปนี้

3.1 ช่องว่างของข้อมูล (Information Gap) ในชีวิตจริงนั้น การสื่อสารเกิดขึ้นระหว่างบุคคลสองคน หรือมากกว่าสองคน คนหนึ่งรู้ในสิ่งที่คนอื่นไม่รู้ แบบฝึกหัดที่มีสถานการณ์ที่เป็นช่องว่างด้านข้อมูล และให้นักเรียนเติมช่องว่างนั้น จะทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย

3.2 การเลือก (Choice) ลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของการสื่อสารคือ ผู้ร่วมสนทนามีข้อเลือกว่าจะพูดอะไร และพูดอย่างไร เลือกว่าจะพูดแสดงความคิดเห็นออกมาอย่างไรและจะใช้ภาษาอย่างไร ส่วนผู้ฟังจะคิดอยู่ในใจว่าผู้พูดจะกล่าวอะไรออกมา แบบฝึกหัดที่มีลักษณะนี้จะช่วยให้นักเรียนได้สื่อความหมายอย่างแท้จริง

3.3 ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ในความเป็นจริง เราพูดกับคนอื่น เพราะเรามีจุดมุ่งหมายว่าจะได้อะไรจากการสนทนา เมื่อผู้พูดกล่าวอะไรออกมาแล้ว ผู้ฟังจะตอบอย่างไร หรือผู้ฟังจะมีปฏิกิริยาอย่างไรที่จะเป็นข้อมูลย้อนกลับไปหาผู้พูด การสร้างแบบฝึกหัดให้นักเรียนได้สื่อความหมายจะต้องคำนึงถึงเรื่องนี้

4. การให้นักเรียนได้เรียนรู้ที่จะสื่อสารด้วยการฝึกปฏิบัติจริง (To learn it, do it) ครูจะต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมเชิงสื่อสารในสถานการณ์จริง หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการใช้ภาษาไปแล้ว การที่นักเรียนอยู่ภายใต้การควบคุมของครูตลอดเวลา ไม่ได้ก่อให้เกิดบรรยากาศของการสื่อสารได้ อย่างไรก็ตามครูจะต้องจัดเตรียมกิจกรรมต่าง ๆ ไว้อย่างเหมาะสม

5. ไม่เคร่งครัดในข้อผิดพลาดที่รบกวนแต่ที่ยังสื่อสารกันเข้าใจ (Mistakes are not always a mistake) ถ้านักเรียนพยายามที่จะสื่อความหมายแล้วใช้ภาษาผิด ๆ ไม่ใช่ความผิดร้ายแรง หากแต่เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ トラバโดที่ความผิดนั้นไม่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร ครูควรอนุโลม เพราะเป็นลักษณะธรรมชาติของการใช้ภาษาต่างประเทศ และครูไม่ควรยับยั้งนักเรียนหรือแก้ส่วนที่ผิดระหว่างทำกิจกรรม เพราะจะเป็นการทำลายความเชื่อมั่นของนักเรียนในการใช้ภาษาและการแสดงออก

นอกจากนี้ จอห์นสัน (Johnson, 1982 : 163 - 175) ได้กล่าวถึงแนวการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารไว้ 5 ประการดังนี้

1. หลักการถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle)
 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับความสามารถในการเข้าใจข้อมูลและถ่ายทอด
 ข้อมูลนั้น ๆ ให้อยู่ในรูปแบบอื่น วิธีหนึ่งที่จะฝึกและทดสอบความสามารถนี้กระทำได้โดยการ
 ทำแบบฝึกการถ่ายโอนข้อมูล เช่น สมมติว่านักเรียนเป็นเลขานุการของสโมสรกีฬาแห่งหนึ่ง
 ได้อ่านจดหมายสมัครเป็นสมาชิกจากคนสองคน แล้วให้นักเรียนนำข้อมูลจากจดหมายมากรอก
 ในใบสมัครแทนผู้สมัครหรืออาจนำหลักการนี้ไปใช้ฝึกการฟังก็ได้ โดยให้ฟังบทสนทาระหว่าง
 ผู้สมัครและเลขานุการของสโมสร แล้วให้นักเรียนกรอกในใบสมัคร หรือจะนำไปใช้ในการ
 ฝึกเขียนโดยการให้ใบสมัครที่กรอกแล้วแก่นักเรียนเพื่อที่จะนำไปเขียนเป็นจดหมาย หรือนำ
 ไปใช้ฝึกการพูดโดยให้นักเรียนเล่นบทบาทสมมติ (Role Play) ระหว่างผู้สมัครและ
 เลขานุการของสโมสร นอกจากนี้อาจนำหลักการนี้ถ่ายโอนข้อมูลจากแผนที่ไปสู่การเขียน
 ข้อความ หรือถ่ายโอนจากข้อความและบทสนทนาไปสู่การเขียนตารางหรือกราฟ เป็นต้น

2. หลักการปิดช่องว่างข้อมูล (The Information Gap Principle)
 จากหลักการที่ 1 นั้น เป็นการถ่ายโอนข้อมูลโดยผ่านสื่อ คือ ใจจดหมายเพื่อผู้เรียนจะนำ
 ไปกรอกใบสมัคร แต่การถ่ายทอดข้อมูลในการสื่อสาร (Conveying) นั้น จะเป็นการ
 ถ่ายทอดจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง โดยคำนึงว่าบุคคลที่สองนั้นไม่รู้ข่าวสารและรับข่าวสาร
 ได้โดยการสื่อสารทางคำพูดหรือตัวเขียน

หลักการนี้เป็นประโยชน์ในการสอนพูด เพราะเป็นการสร้างเงื่อนไขที่ไม่ได้
 คาดหวัง คือ นักเรียนคนที่ 2 ไม่ทราบว่านักเรียนคนที่ 1 จะพูดอะไร แล้วนักเรียนคนที่ 2
 ต้องพูดตอบทันที อันเป็นการพัฒนาความคล่องตัวในการใช้ภาษา (Fluency) นอกจากนี้
 หลักการนี้ยังมีประโยชน์ในการสอนเขียนในแง่ที่เป็นการให้ข้อมูลที่แท้จริงเป็นจริง นักเรียน
 ที่ให้ข้อมูลจะให้ข้อมูลที่อีกฝ่ายไม่ทราบมาก่อน และวัดผลงานเขียนจากความสำเร็จในการ
 รับข่าวสาร

3. หลักการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเพื่อทำงานให้เสร็จสมบูรณ์ (The Jigsaw
 Principle) เพื่อความเข้าใจในหลักการนี้ ขอยกตัวอย่างเดียวกับหลักการที่ 1 สำหรับ
 หลักการนี้ครูมอบหมายงานให้นักเรียนทำต่างกัน เช่น ให้นักเรียนคนที่ 1 นำใบสมัครที่

เลขานุการสโมสรรอกให้ผู้สมัครมาเขียนเป็นจดหมาย แล้วนักเรียนคนที่ 2 นำจดหมายจากนักเรียนคนที่ 1 มารอกลงในใบสมัคร จากตัวอย่างนี้จะเห็นว่านักเรียนคนที่ 1 เป็นผู้ผลิต (ฝึกการเขียน) และนักเรียนคนที่ 2 เป็นผู้รับสาร (ฝึกความเข้าใจในการอ่าน) เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนทั้งสองได้ฝึกสองทักษะ เราอาจให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดอีกครั้ง แต่กลับบทบาทโดยให้นักเรียนคนที่ 2 เขียนและนักเรียนคนที่ 1 อ่าน หลักการแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน กระทำโดยการให้นักเรียนทั้งสองเขียนในเวลาเดียวกัน โดยนักเรียนคนที่ 2 เขียนให้คนที่ 1 ในขณะที่นักเรียนคนที่ 1 ก็เขียนให้นักเรียนคนที่ 2 หลังจากนั้นก็มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเพื่อทำงานให้สมบูรณ์ดังตัวอย่าง ครอบคลุมงานทั้ง 2 ชิ้นให้นักเรียนนำใบสมัครมาเขียนเป็นจดหมายแล้วมอบจดหมายนั้นให้นักเรียนคนที่ 2 มารับจดหมายจากนักเรียนคนที่ 2 มารอกใบสมัคร ในขณะเดียวกันนักเรียนคนที่ 2 ก็มีงาน 2 ชิ้นเช่นกัน คือ นำใบสมัครของอีกหน่วยงานหนึ่งมาเขียนเป็นจดหมาย แล้วมอบให้นักเรียนคนที่ 1 และรับจดหมายจากนักเรียนคนที่ 1 มาเขียนในใบสมัคร เป็นต้น

กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันนี้ เป็นกิจกรรมในรูปของการเกิดช่องว่างระหว่างข้อมูลประเภทหนึ่ง สามารถจัดเป็นกิจกรรมกลุ่มหรือคู่ก็ได้ กิจกรรมรูปแบบนี้มีพื้นฐานมาจากการจัดให้มีปัจจัยที่คู่สนทนาต่างไม่ทราบข้อมูลที่อีกฝ่ายมี ต่างฝ่ายต่างต้องการสื่อความหมาย (Needs for Communication) เพื่อให้ได้ข้อมูลครบ ต่างฝ่ายต่างเลือกใช้สำนวนภาษาที่เหมาะสม (Choice of Words) และต่างก็ได้ข้อมูลย้อนกลับทันที ทำให้การสื่อความหมายต่อเนื่องไปอย่างไม่หยุดชะงัก

4. หลักการของงานที่มีความสัมพันธ์กัน (The Task Dependency Principle)

การที่นักเรียนใช้ประโยชน์จากข้อมูลมาทำกิจกรรมนั้น จะเห็นได้ว่างานมีความสัมพันธ์กัน นักเรียนจะทำงานที่ 2 ได้ก็ต่อเมื่อ งานที่ 1 สำเร็จแล้ว หลักการนี้สำคัญสำหรับการสอนทักษะรับสาร (Receptive Skills) เพราะเข้าใจได้ว่าการฟังและการอ่านนั้นสำเร็จซึ่งถ้าไม่สำเร็จงานที่จะกระทำต่อก็จะล้มเหลว นอกจากนี้ก็ยังใช้หลักการนี้กับทักษะการส่งสาร (Productive Skills) เพราะเป็นการสร้างเหตุให้นักเรียนต้องใช้ภาษา หลักการนี้ช่วยลดความแตกต่างของบรรยากาศในห้องเรียนกับโลกที่เป็นจริง คือ เมื่อ

นักเรียนทำงานเขาจะรู้ว่าจะมีนักเรียนอีกคนหนึ่งมาดูผลงานของเขาเพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการทำงานต่อไป ดังนั้นนักเรียนคนแรกต้องพยายามทำงานของตนให้สมบูรณ์

5. หลักการตรวจสอบเนื้อหา (The Correction for Content Principle)

เป็นการตรวจสอบว่าผู้รับข้อมูลสามารถรับการถ่ายทอดเนื้อหาของข้อมูลได้ถูกต้องหรือไม่ โดยผู้ตรวจสอบคือนักเรียนที่ร่วมทำกิจกรรมไม่ใช่ครูที่คอยตรวจไวยากรณ์ (ครูจะตรวจแก้ก็ต่อเมื่อข้อผิดนั้นทำให้เสียความหมายในการสื่อสาร) เพื่อให้เข้าใจหลักการนี้ขึ้น ให้พิจารณาจากตัวอย่างดังต่อไปนี้ นักเรียน ก. ได้รับแผนที่ที่ระบุสถานที่ 4 แห่ง ให้นักเรียนใช้โครงสร้างประโยคที่ให้มาเขียนเป็นประโยคบรรยายตำแหน่งของสถานที่ 4 แห่ง แล้วส่งประโยคที่เขียนให้นักเรียน ข. เพื่อเขียนหมายเลขลงในแผนที่ของตน จากนั้นนักเรียน ก. จะเป็นผู้ตรวจสอบโดยดูว่า นักเรียน ข. เขียนหมายเลขลงในแผนที่ถูกต้องหรือไม่ ในขณะที่เดียวกันนักเรียน ข. ก็ได้รับแผนที่ที่ระบุสถานที่ 4 แห่ง (ไม่ซ้ำกับนักเรียน ก.) ให้นักเรียน ข. ใช้โครงสร้างประโยคที่ให้มาเขียนประโยคบรรยายสถานที่ 4 แห่ง แล้วแลกเปลี่ยนประโยคที่เขียนกับนักเรียน ก. เพื่อให้นักเรียน ก. จะได้เขียนหมายเลขลงในแผนที่ของตนโดยมีนักเรียน ข. เป็นผู้ตรวจเช่นเดียวกัน

กล่าวโดยสรุปแนวการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน มีที่มาจากแนวคิดที่ว่า จุดประสงค์ที่สำคัญอันหนึ่งของการสื่อสารจริง ๆ คือ การปิดช่องว่างของข้อมูล (To Bridge an Information Gap) ถ้าผู้ส่งและผู้รับมีข้อมูลแบบเดียวกัน การสื่อสารก็จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้นการสอนเพื่อการสื่อสารจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างสถานการณ์ซึ่งนักเรียนจะได้รับหรือมีส่วนร่วมของข้อมูลที่ไม่เหมือนกัน นักเรียนจะไม่รู้ข้อมูลของเพื่อนจะรู้ได้ก็ต้องมีการสื่อสารกัน ซึ่งสิ่งนี้จะเป็นตัวบังคับให้ผู้เรียนเกิดความคล่องตัวในการใช้ภาษาซึ่งเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการสื่อสาร นอกจากนี้การฝึกภาษาโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร จะช่วยให้เด็กมีโอกาสได้ฝึก สมองความต้องการของนักเรียน และจะก่อให้เกิดการสื่อสารอย่างคล่องตัวในห้องเรียน ซึ่งจะเป็นผลดีต่อการเรียนภาษาของนักเรียนต่อไป

จากทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่กล่าวมาแล้ว
ทั้งหมดข้างต้น อาจสรุปได้ว่า วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยึดหลัก 3 ประการ คือ

1. การเรียนการสอนยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
2. เน้นการสอนด้วยการเรียบเรียงความคิดให้เป็นหน่วยของภาษาในการสื่อสาร
ซึ่งเป็นที่ยอมรับ
3. วิธีสอนเน้นกิจกรรมเพื่อการสื่อความหมาย และการใช้ภาษาในชีวิตจริงได้
อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามแนวของ
คิธ จอห์นสัน ด้วยเหตุที่แนวทางดังกล่าวนี้เป็นแนวทางที่น่าสนใจ และยังมีตัวอย่างอ้างอิง
ประกอบอย่างชัดเจนอีกด้วย ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามแนว
ของ คิธ จอห์นสัน น่าจะเป็นแนวทางที่จะส่งผลดีต่อการเรียนภาษาของนักเรียน และน่าจะ
เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนเขียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยในประเทศ พบว่า ยังไม่มีผู้วิจัยเกี่ยวกับการสอนเขียนเพื่อ
การสื่อสารตามแนวของ คิธ จอห์นสัน โดยเฉพาะการสอนเขียนตามแนวการสอนเพื่อการ
สื่อสารในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายยังไม่มีปรากฏ ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนเขียน
ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารในระดับชั้นอื่น ๆ มีปรากฏอยู่บ้างดังนี้

ศรีมาลา นิมพะนิตย์ (2529 : 62) และปองรัตน์ นิลคำ (2531 : 139)
ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร และการสอนเขียนตามคู่มือครู
ได้ผลการวิจัยสอดคล้องกันว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01

สมบูรณ์ วิชาวิบูล (2528 : 101 - 111) ทำการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาครุศาสตร์บัณฑิต ภายหลังบทเรียนการเขียนเพื่อการสื่อความหมายและการเขียนเรียงความแบบเดิม ได้ผลสรุปว่า นักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนการเขียนเพื่อการสื่อความหมาย มีข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความน้อยกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยบทเรียนการเขียนเรียงความแบบเดิม

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียนอีกด้วย คือ งานวิจัยของ อุไร แฉล้ม (2522 : 14) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการอ่านและเขียนของนักศึกษาครุวิชาเอกภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับการสอนเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยว่า นักเรียนไทยในระดับต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีข้อบกพร่องในการเขียนเกือบทุกด้าน

ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาต่างประเทศแบบต่าง ๆ ที่มีผลต่อการฝึกทักษะอื่น ๆ นอกจากทักษะเขียนนั้น มีดังนี้

เจลิชวารี จิรลิตธิ์ (2520 : 56) ได้ทำการวิจัยกับนักศึกษาสองกลุ่มคือ กลุ่มที่เรียนตามแนวการจัดเนื้อหาวิชาเชิงโครงสร้าง (Structural - Based Syllabus) และกลุ่มที่เรียนด้วยการจัดเนื้อหาวิชาตามแนวหน้าที่ของภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Functional - Notional - Based Syllabus) แม้ว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่นักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียนโดยจัดเนื้อหาวิชาตามแนวหน้าที่ของภาษาเพื่อสื่อความหมาย มีความสนใจต่อการเรียนและเนื้อหาวิชาวิชานี้ มีผลช่วยเพิ่มพูนทักษะการฟังและทักษะการพูดแก่ผู้เรียนมากกว่ากลุ่มควบคุม

เบญจมาลย์ ขุนภักดี (2531 : 40 - 44) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของการเสริมการสอนทักษะฟัง - พูด วิชาหลัก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้หลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ Keith Johnson ผลการวิจัย พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหลักการของ Keith Johnson กับนักเรียนที่เรียน

โดยวิธีสอนแบบปกติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไม่ว่าจะเป็นในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอนของครู นักเรียนในกลุ่มทดลองมีระดับของผลที่ได้รับสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมทุกด้าน ซึ่งในเรื่องนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่า น่าที่จะมีที่มาเนื่องจากวิธีการสอนของครูเป็นประการสำคัญ และจากผลการวิจัยที่ได้รับเป็นเครื่องบ่งชี้อย่างชัดเจนว่า ประสิทธิภาพของวิธีการสอนทักษะฟัง-พูด โดยเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหลักการของ Keith Johnson สูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติ

พันธุ์ศรี ฌ ตะกั่วทุ่ง (2531 : 88) ได้ทำการเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการสอนตามแนวหน้าที่ของภาษาเพื่อสื่อความหมาย และการสอนตามคู่มือครู ได้ผลสรุปว่า นักเรียนที่เรียนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนตามแนวหน้าที่ของภาษา เพื่อสื่อความหมายกับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อร่าม บุญมาไชย (2532 : 87) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการใช้และไม่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ประกอบบทเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่การสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารประกอบบทเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้กิจกรรม

จากงานวิจัยที่ได้กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่า วิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ช่วยส่งผลให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นต่าง ๆ มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมในการสอนเขียน มีปรากฏบ้างดังนี้
 แปรี่ (Barry. 1985 : 2423 - A) ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับผลของการจัดกิจกรรมก่อนการเขียน (A Prewriting Activity) โดยใช้กิจกรรมการอภิปรายกลุ่มย่อย แล้วสังเกตพฤติกรรมการเขียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กิจกรรมก่อนการเขียนเป็นกิจกรรมทางสังคมที่มีประโยชน์ กระตุ้นให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และยังช่วยบรรเทาความวิตกกังวลของนักเรียนที่มีต่อการเขียนด้วย

เคลลี (Kelly. 1984 : 80 - 94) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้แนวการสอนเขียนแบบกระบวนการ (The Process Approach) โดยการใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารทั้งหมด 7 ขั้นตอน ทำการสอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวการสอนแบบกระบวนการ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีธรรมดา นอกจากนั้นยังพบว่า การสอนเขียนแบบกระบวนการทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองและมีความกระตือรือร้นสูงมาก

ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศที่มีผลต่อการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้

บาร์ทส์ (Bartz. 1975 : 4852-A - 4853-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ในตัวผู้เรียนกับความสามารถในการใช้ภาษาที่สอง (เยอรมัน) ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 2 ที่เรียนภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่สอง จำนวน 50 คน จาก Grove City High School และ Westland High School ใน Ohio ใช้แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความรู้ระเบียบทางภาษา ทักษะคิด ความคิดสร้างสรรค์ และแบบทดสอบเจตคติ ปรากฏว่า ความสามารถด้านความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีทางภาษา (Linguistic Competence) มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความรู้เรื่องระบบเสียง คำ

และโครงสร้างภาษาเยอรมัน เกี่ยวข้องกับความสามารถที่จะส่งหรือรับข้อความเพื่อสื่อสาร ในสถานการณ์ต่าง ๆ องค์ประกอบอื่น ๆ เช่น ความถนัด บุคลิกภาพ ความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์อย่างสูงกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

อิวอน (Yvonne, 1980 : 1985-A - 1986-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการฝึกด้านสมรรถภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อการพัฒนาการฟัง-พูด ของนักเรียน ที่เรียนภาษาเยอรมันในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในรัฐแมริแลนด์ ซึ่งแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุมเป็นนักเรียนในระดับ 2 และระดับ 4 จำนวน 31 คน ได้รับการสอนทักษะฟัง-พูด โดยไม่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการฝึก ส่วนกลุ่มทดลองเป็นนักเรียน ระดับ 2 และระดับ 4 เช่นกัน แต่ได้รับการสอนทักษะการฟัง-พูด โดยใช้กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในการฝึก ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้ครู ตำรา และหลักสูตร ตลอดจนเวลาที่ใช้ฝึกทักษะฟัง-พูดเท่ากัน หลังจากนั้นใช้แบบทดสอบภาษาเยอรมันในการฟัง-พูดของ Modern Language Association - Cooperative Foreign Language Test (MLACFLT) Form LA และ MA ผลจากการศึกษาปรากฏว่า คะแนนการพูดของ นักเรียนระดับ 2 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยที่กลุ่มทดลองคะแนนสูงกว่า คะแนนของกลุ่มควบคุม นักเรียนในระดับ 4 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และคะแนนของกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่าคะแนนของกลุ่มควบคุม การศึกษาครั้งนี้สรุปได้ว่าการฝึกสมรรถภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมีส่วนทำให้พัฒนาการด้านทักษะการฟัง-พูด ของนักเรียนดีขึ้น

เดบรีเซย์ (Dabrisay, 1982 : 76 - 83) ได้ศึกษาทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในมหาวิทยาลัยฮอตตาว่า ที่ให้สอนภาษาในการเรียนการสอน แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มทดลอง โดยได้รับการฝึกทักษะการรับรู้ในระดับ ความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Discourse Level) เป็นการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ได้ ส่วนนักเรียนในกลุ่มควบคุม ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการฝึกกระสวนประโยค (Pattern Drill) ตั้งคำถามพร้อมทั้งมีคำตอบให้เลือกเกี่ยวกับความเข้าใจเรื่องที่อ่าน แล้วทดสอบ

โดยใช้สถานการณ์จริง ๆ ซึ่งมี 3 แบบคือ ให้นักเรียนสัมภาษณ์เจ้าของภาษาให้ได้ข้อมูลมากที่สุดภายในเวลา 4 นาที ให้นักเรียนบรรยายลักษณะของผู้แสดงในขณะที่ดูการแสดง และให้พูดในหัวข้อที่กำหนดให้เป็นเวลา 3 นาที ผลการวิจัยสรุปว่า นักเรียนที่ฝึกโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ได้คะแนนดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้ฝึกโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โดตี้ และปิกา (Daugherty and Pica. 1986 : 305 - 325) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมเพื่อการสื่อสารแบบต่าง ๆ โดยยึดช่องว่างระหว่างข้อมูลเพื่อศึกษาว่ากิจกรรมที่ยึดหลักการนี้ช่วยในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือไม่ โดยได้ศึกษาเรื่องนี้อย่างต่อเนื่องสองครั้ง ในครั้งแรกเขาได้ศึกษาว่า รูปแบบในการจัดกิจกรรมแบบใดที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ในการวิจัยต่อมาเขาได้เปรียบเทียบว่า รูปแบบของการเข้าร่วมกิจกรรมหรือการมีปฏิสัมพันธ์ทางภาษาของนักเรียนและครูที่มีอยู่สามแบบ คือ กิจกรรมที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher - Fronted - Situation) กิจกรรมกลุ่มย่อย (Small Group) และกิจกรรมคู่ (Dyad Participation) รูปแบบใดที่เอื้ออำนวยในการจัดกิจกรรมเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาที่สองมากที่สุด โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ และครูสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาที่หนึ่งแตกต่างกัน ส่วนครูผู้สอนภาษาอังกฤษใช้ภาษาประจำชาติของตนเอง ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ภาษาที่สองมากที่สุดคือ กิจกรรมที่นักเรียนแต่ละคนมีข้อมูลบางส่วนที่แตกต่างจากคนอื่น ๆ

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงว่าการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าการสอนที่ไม่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน

การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน ดังได้ปรากฏอยู่ในเอกสารและงานวิจัยหลายชิ้นในการอ่าน ผู้อ่านจะอ่านเรื่องได้ดียิ่งขึ้น ถ้าสามารถเข้าใจรูปแบบการเขียนของผู้เขียนในแต่ละเรื่อง เพราะจะทำให้การอ่านมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนว่า ผู้เขียนกำลังบอกอะไรกับผู้อ่าน และใจความสำคัญคืออะไร ผู้อ่านย่อมจะอ่านได้แม่นยำยิ่งขึ้น ทั้งการจับใจความสำคัญ และการหาข้อมูลละเอียดของเรื่อง โดยที่ผู้อ่านสามารถใช้ความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิม (Schema) เข้าช่วยได้บ้าง นอกจากนี้ยังช่วยทำให้จำเรื่องที่อ่านได้นาน สามารถวิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่อ่านได้ และย่อเนื้อหาที่อ่านได้เร็ว และช่วยให้เขียนเรื่องได้ดีขึ้น (Bartlette. 1985 : 83) จากข้อเสนอแนะในงานวิจัยของ กุสุมานะสุนทร (2519 : บทคัดย่อ) ได้ให้ข้อคิดไว้ว่า ควรมีการจัดการเรียน การสอน การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษร่วมกัน เพื่อที่จะได้ส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะการอ่านเป็นพื้นฐานที่ดียิ่งของการเขียน ซึ่งความคิดนี้สอดคล้องกับ แอปเพิลบี และสมิธ (เลาว์ลัคน์ รัตนวิษฐ์. 2531 : 93 ; อ้างอิงมาจาก Applebee. 1978 ; Smith. 1981) ที่เห็นว่า ทักษะการเขียนควรได้รับการสอนให้ต่อเนื่องจากทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการอ่าน และทักษะการฟัง ทั้งนี้จะช่วยให้ทักษะอ่านดีขึ้นด้วย นอกจากนี้ คราเชน (Krashen. 1984 : 23) ได้เปรียบเทียบการพัฒนาความสามารถในการเขียนกับการพัฒนาความสามารถในการเรียนภาษาที่สองว่า ในการเรียนภาษาที่สอง สิ่งที่สำคัญในการพัฒนาความสามารถของการรับรู้ภาษาคือ ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย (Comprehensible Input) และปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายและมีผลต่อการพัฒนาด้านการเขียนก็คือ การอ่าน ยิ่งกว่านั้นขณะที่ผู้เรียนอ่าน ผู้เรียนจะมุ่งจุดสนใจไปยังข้อความที่อ่าน ซึ่งจะเป็นตัวแสดงให้ผู้เรียนได้เห็นถึงโครงสร้างทางไวยากรณ์ และกฎการใช้ภาษาระดับต่อเนื่อง (Discourse Rules) เป็นไปโดยอัตโนมัติ เมื่อผู้เรียนได้อ่านเรื่องและเข้าใจเรื่องที่อ่านมากพอ การที่นักเรียนอ่านเรื่องที่ตนชอบตามความสมัครใจจะสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนได้

ประสบการณ์จากคำศัพท์ ลำนวน และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์จากการอ่านของผู้เรียน จะช่วยให้เข้าใจเลือกคำ และการเรียบเรียงประโยคได้ดีขึ้น การฝึกปฏิบัติการเขียนบ่อยครั้ง จะช่วยให้ทักษะการอ่านหรือการตีความจากสัญลักษณ์ดีขึ้น ชำนาญขึ้นด้วย กิจกรรมการเรียนการสอนเขียน จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงปัจจัยป้อนเข้าที่สำคัญอันได้แก่ สิ่งที่จะให้ผู้เรียนได้อ่านเพื่อประสบการณ์การใช้ทักษะการเขียนต่อมา พร้อมทั้งเทคนิคการสอนอ่าน ซึ่งจะช่วยให้เชื่อมโยงในการใช้ประสบการณ์จากการอ่านมาเขียนได้ การสอนอ่านและเขียน จึงดำเนินไปต่อเนื่องกัน

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียน มีปรากฏดังนี้

กฤษมา มานะสุนทร (2519 : 69) ได้ทำการวิจัยความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยจากกลุ่มตัวอย่าง 200 คน ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลวิจัยปรากฏว่าความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ณัฐวุฒิ ณ ปิ่น (2522 : 41 - 44) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการอ่านและความสามารถทางการเขียน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในระดับวิทยาลัยครูภาคกลาง จำนวน 101 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียน ผลการวิจัย พบว่า คะแนนจากการทดสอบการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากการทดสอบการเขียน และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อุไร แฉล้ม (2522 : 1) ได้ศึกษาถึงความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปีที่หนึ่ง 5 แห่ง พบว่าความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนอรุณี วิริยะจิตรา (1983 : 39 - 47) พบว่า หากจะสอนทักษะการเขียนให้ได้ผลดี จำเป็นต้องสอนให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น ๆ เช่น จากทักษะการฟังไปสู่ทักษะการเขียน หรือจากทักษะการอ่านไปสู่ทักษะการเขียนอย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนการจัดชั้นเรียนนั้นจะจัดอย่างไรก็ได้ตามความเหมาะสมกับเนื้อหา สถานที่ โอกาส และเวลา จากประสบการณ์ของ อรุณี ที่สอนโดยนำเอาทักษะอ่านและทักษะเขียนมาสัมพันธ์กันนี้ จะทำให้ผู้เรียนชอบและให้ความสนใจต่อทักษะการเขียนมากขึ้น กิจกรรมการอ่านจะเป็นตัวกระตุ้น (Motivate) ให้ผู้เรียนอยากเรียนมากขึ้น

จากงานวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ความสามารถทางการอ่านและการเขียน มีความสัมพันธ์กัน ผู้ที่มีความสามารถทางการอ่านดีย่อมมีความสามารถทางการเขียนดีด้วย

งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่อไปนี้เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีความสามารถทางการเขียนดี ซึ่งมีผลมาจากการอ่านหนังสือมาก อ่านหนังสือบ่อย และอ่านหนังสือหลายประเภท

โคแนลสัน (Krashen, 1984 : 5 ; citing Donaldson, 1967) ได้ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนเกรด 10 โดยให้เขียนเรียงความ 8 เรื่อง และให้นักเรียนทั้งหมดทำแบบสอบถาม ผลปรากฏว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดีคือ ผู้ที่อ่านหนังสือมากและอ่านหนังสือบ่อย ๆ และยังอ่านหนังสือหลายประเภทอีกด้วย

โอเวนส์ (Owens, 1970 : 120) ได้พบว่า นักเรียนที่เขียนได้ดีใช้เวลาว่างส่วนใหญ่ในการอ่านมากกว่าผู้ที่เขียนได้ไม่ดี ทั้งนี้เพราะการอ่านมาก ๆ ก่อให้เกิดความคิดและแนวทางในการเขียน

คาลฮูน (Calhoun, 1971 : 1971A - 1972A) ได้ทำการทดลองการสอนเขียนในระดับอุดมศึกษา โดยใช้การอ่านวิเคราะห์วิจารณ์เป็นพื้นฐาน โดยดำเนินการทดลองสอนทักษะการเขียนด้านการให้อ่าน และวิเคราะห์แบบฝึกหัดการเขียน และมีการอภิปรายกันถึงเทคนิคการเขียน แล้วจึงนำเทคนิคดังกล่าวมาใช้ในการเขียน โดยทำการทดลองกับนักศึกษาปีที่ 1 ของ Eastern Nazavene College พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอน

ด้วยวิธีดังกล่าว สามารถเขียนเรียงความได้ดีกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการสอนให้วิเคราะห์
วิจารณ์การอ่านก่อน

อีแวนเนคโก (Evannechko. 1973 : 315 - 326) ได้ศึกษาความสัมพันธ์
ระหว่างความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียนเกรด 6 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็น
ภาษาแม่ของโรงเรียนแห่งหนึ่งใน Victoria, British Columbia จำนวน 118 คน
พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

อูล (Aulls. 1975 : 808 - 812) ได้แนะนำเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อ
สร้างความสัมพันธ์ของการอ่านเอาเรื่องกับความสามารถในการแต่งความว่า กิจกรรม
ต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเกี่ยวกับการอ่านและการเขียน จะทำให้เด็กเห็นรูปแบบของถ้อยคำใน
ประโยคที่สร้างขึ้นเพื่อสื่อความหมายได้ ดังนั้นการสอนแบบบูรณาการทางภาษาควร
ส่งเสริมการอ่านเอาเรื่องได้ดีเท่ากับการสอนให้มีความสามารถทางการเขียนได้ดีด้วย

แอฟเฟิลบี (Krashen. 1984 : 4 ; citing Applebee. 1978) ได้ทำ
การสำรวจกับนักเรียนระดับไฮสคูล 481 คน ที่มีความสามารถในการเขียนดีและได้รับ
รางวัลการเขียน ได้ผลสรุปว่า นักเรียนผู้ที่ประสบผลสำเร็จในการเขียนมีนิสัยรักการอ่าน
สม่ำเสมอ

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้น ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านดีจะมีความสามารถ
ในการเขียนดีด้วย การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรจัดให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันทั้งการ
อ่านและการเขียน เพราะการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันและส่งเสริมซึ่งกันและกัน
โดยเฉพาะการอ่านเป็นพื้นฐานที่สำคัญยิ่งของการเขียน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน กับนักเรียน
ที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนที่ 1 โรงเรียนอุดรพิทยานุกุล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 12 ห้องเรียน จำนวน 554 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนที่ 1 โรงเรียนอุดรพิทยานุกุล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 2 ห้องเรียน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการจับฉลากจากกลุ่มประชากร จำนวน 12 ห้องเรียน จับเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

แผนการสอนและกิจกรรมของกลุ่มทดลอง

1. ศึกษาหลักสูตร ขอบข่ายของเนื้อหาวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชา อ 014 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และรายละเอียดที่จะใช้ในการทดลอง ได้แก่ เนื้อหาจากหนังสือแบบเรียนและคู่มือครู English for a Changing World Book 5 หน่วยการเรียนรู้ที่ 4-6

2. ศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารและการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน รวมทั้งศึกษาตัวอย่างการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารจากหนังสือทั้งภายในและต่างประเทศ

3. สร้างแผนการสอนและกิจกรรม รวมทั้งจัดลำดับกิจกรรมเสริมการสอนในแต่ละหน่วยการเรียนของหน่วยการเรียนรู้ที่ 4-6 ของแบบเรียน แล้วนำแผนการสอนและกิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้คณะกรรมการตรวจสอบและแก้ไขตามความเหมาะสม

4. นำแผนการสอนและกิจกรรมที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนุตรพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อหาข้อบกพร่อง และเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนการสอนเพื่อที่จะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ทำการสอนจริง

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ

1. ศึกษาเนื้อหาของบทเรียนและจุดประสงค์การเรียนรู้จากหนังสือ English for a Changing World Book 5 ในรายวิชา อ 014

2. ศึกษาแนวทางในการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและต่างประเทศ แล้วสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก และข้อสอบแบบโคลซ (Cloze) จำนวน 80 ข้อ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามแผนการสอน

3. นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้คณะกรรมการและผู้เชี่ยวชาญในการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบแก้ไขเพื่อความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ตลอดจนความถูกต้องของการใช้ภาษา

4. นำแบบทดสอบที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนุตรพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน เพื่อหาคุณภาพ แล้วนำ

กระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนน โดยให้ข้อถูก 1 คะแนน ข้อผิดหรือไม่ตอบหรือขีดตอบเกินกว่า 1 แห่งในข้อเดียวกัน ให้ 0 คะแนน

5. นำผลที่ได้จากการทดสอบมาหาคุณภาพ โดยการวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ เพื่อหาความยากง่าย ($\text{Difficulty} = p$) มีค่าความยากง่ายระหว่าง .20 - .78 และค่าอำนาจจำแนก ($\text{Discriminating Power} = r$) ตั้งแต่ .20 - .75 โดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ และตารางวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อของ จุง เทห์ ฟาน (Fan . 1952 : 1 - 32) แล้วคัดเลือกข้อสอบไว้ จำนวน 40 ข้อ ซึ่งครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ และหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตร $KR - 20$ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 168) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .79

การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ($\text{Experimental Research}$) ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการทดลองแบบ Randomized Control - Group Pretest-Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 216 - 217) ซึ่งมีแบบแผนการทดลอง ดังตาราง 1

ตาราง I แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
กลุ่มทดลอง	การทดสอบก่อน ทำการทดลอง	การสอนของ กลุ่มทดลอง	การทดสอบหลัง ทำการทดลอง
กลุ่มควบคุม	การทดสอบก่อน ทำการทดลอง	การสอนของ กลุ่มควบคุม	การทดสอบหลัง ทำการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนการเรียน (Pretest) กับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุนภาพแล้ว
2. ผู้วิจัยทำการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยตนเอง โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน และระยะเวลาในการสอนเท่ากัน แต่วิธีสอนแตกต่างกัน กลุ่มทดลองใช้การสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน กลุ่มควบคุมใช้การสอนตามคู่มือครู
3. ทำการทดสอบหลังการสอน (Posttest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ความแปรปรวนของคะแนน (Variance) ของแต่ละกลุ่ม
2. เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test ชนิด Difference Score

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ยและความแปรปรวน

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 59)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าความแปรปรวน โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 62 - 63)

$$s^2 = \frac{N\sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N - 1)}$$

เมื่อ s^2 แทน ความแปรปรวน
 f แทน ความถี่ของคะแนนแต่ละตัว
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
 X^2 แทน คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 X แทน คะแนนแต่ละตัว

2. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบวัดความสามารถทาง
 การเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder Richardson (ล้วน สาขยศ
 และอังคณา สาขยศ. 2531 : 168)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 n แทน จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
 s_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือฉบับนั้น
 p แทน สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ $= \frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$
 q แทน สัดส่วนของผู้ตอบผิดในข้อหนึ่ง ๆ $q = 1 - p$

3. เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและ
 กลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test ชนิด Difference Score (Scott. 1962 : 264)

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{s_{MD_1 - MD_2}}$$

$$\text{และ } s_{MD_1 - MD_2} = \sqrt{\frac{s_{D_1}^2}{n_1} + \frac{s_{D_2}^2}{n_2}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณา

MD_1 แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบ
หลังการเรียนกับการเรียนของกลุ่มทดลอง

MD_2 แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบ
หลังการเรียนกับการเรียนของกลุ่มควบคุม

$s_{D_1}^2$ แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่าง
การทดสอบหลังการเรียนกับการเรียนของกลุ่ม
ทดลอง

$s_{D_2}^2$ แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่าง
การทดสอบหลังการเรียนกับการเรียนของกลุ่ม
ควบคุม

n_1 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง

n_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนนักเรียนในแต่ละกลุ่ม
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
MD	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่างระหว่างก่อนและหลังการทดลอง
S^2	แทน	ค่าความแปรปรวน
T_1	แทน	การสอบก่อนการทดลอง
T_2	แทน	การสอบหลังการทดลอง
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน t-distribution
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน กับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการเขียน ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ t-test ชนิด Difference Score ได้ผลดังต่อไปนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐาน

ตาราง 2 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	ก่อนสอน		หลังสอน	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
กลุ่มทดลอง	45	27.644	37.507	32.956	13.453
กลุ่มควบคุม	48	27.167	35.206	30.208	33.190

จากตาราง 2 แสดงว่านักเรียนกลุ่มทดลอง คะแนนเฉลี่ยก่อนสอน 27.644 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 37.507 และคะแนนเฉลี่ยหลังสอน 32.956 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 13.453 สำหรับนักเรียนกลุ่มควบคุม คะแนนเฉลี่ยก่อนสอน 27.167 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 35.206 และคะแนนเฉลี่ยหลังสอน 30.208 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 33.190

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน
การเขียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน และคัมม็อค

กลุ่มตัวอย่าง	N	XT_1	XT_2	MD	S^2D	t
กลุ่มทดลอง	45	27.644	32.965	5.311	28.81	2.233*
กลุ่มควบคุม	48	27.167	30.208	3.042	18.849	

$t(.05, 91) = 1.980$ *มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 แสดงว่านักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน และคัมม็อค มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคัมม็อค

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน และคัมม็อครู ซึ่งมีรายละเอียดสรุปผลได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน กับคัมม็อครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน กับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคัมม็อครู มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนที่ 1 โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 12 ห้องเรียน จำนวน 554 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่ได้มาจากระชากรดังกล่าวข้างต้น ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย โดยสุ่มมา 2 ห้องเรียน แล้วจับฉลากจัดแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 1 ห้อง จำนวน 45 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง จำนวน 48 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอนและกิจกรรมของกลุ่มทดลอง

3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ วิชา

อ 014 เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ซึ่งครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ มีค่าความยากง่ายระหว่าง .20 - .78 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 - .75 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .79

4. การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเองกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ 50 นาที รวมเป็น 16 คาบ มีการทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง 2 คาบ ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการทดลองดังนี้

4.1 ทดสอบก่อนการเรียนกับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

4.2 ผู้วิจัยทำการสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยตนเอง ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 4 คาบต่อสัปดาห์ คาบละ 50 นาที รวมเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์

4.3 ทดสอบหลังการสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษฉบับเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน
2. เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test ชนิด Difference Score

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ ด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน และคู่มือครู มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน และคู่มือครู

จากผลการทดลองปรากฏว่า ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน และที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยของความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู ตามตาราง 3 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่ากิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีส่วนในการพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้จริง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ ดังนี้

1. การสอนเขียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน มีลักษณะเด่นที่แตกต่างไปจากการสอนตามคู่มือครู ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการสอนเพื่อฝึกทักษะทางการเขียนภาษาอังกฤษไว้หลายรูปแบบ ตามแนวการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน (Johnson, 1982 : 163 - 175) ดังกิจกรรมที่ปรากฏในแผนการสอนของกลุ่มทดลองในภาคผนวก ค

2. กิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารของ คีธ จอห์นสัน ช่วยให้ให้นักเรียนได้เรียนรู้ที่จะสื่อสารด้วยการฝึกปฏิบัติจริง จากกิจกรรมเชิงสื่อสารในสถานการณ์จริง หลังจากให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการใช้ภาษาไปเรียบร้อยแล้ว การเติมข้อมูลให้สมบูรณ์ และหลักการปิดช่องว่างข้อมูล ซึ่งเป็นจุดประสงค์ที่สำคัญอันหนึ่งของการสื่อสาร (Johnson. 1981 : 93 - 106) เป็นประโยชน์ในการสอนเขียนในแง่ที่เป็น การให้ข้อมูลที่แท้จริงเป็นจริง นักเรียนที่ให้ข้อมูลจะให้ข้อมูลที่อีกฝ่ายไม่ทราบมาก่อน และ วัตถุประสงค์เขียนจากความสำเร็จในการรับข่าวสาร ซึ่งในชีวิตจริงนั้นการสื่อสารเกิดขึ้น ระหว่างบุคคลสองคนหรือมากกว่าสองคน คนหนึ่งรู้ในสิ่งที่คนอื่นไม่รู้ กิจกรรมที่มีสถานการณ์ ที่เป็นช่องว่างด้านข้อมูลและให้นักเรียนเติมช่องว่างนั้น จะทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อสื่อ ความหมาย (Morrow. 1986 : 59 - 60)

3. การจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน นั้น ลักษณะของ กิจกรรมจะมีความต่อเนื่องกัน ทำให้เกิดการบูรณาการของทักษะต่าง ๆ อันได้แก่ ทักษะ การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน นักเรียนต้องมีความสามารถนำเอาข้อมูลที่ได้ จากการอ่านหรือการฟังมาถ่ายทอดให้อยู่ในรูปแบบอื่น ๆ เช่น อ่าน/ฟังเนื้อเรื่องหรือบท สทนา แล้วนำข้อมูลที่ได้ออกมาลงในแบบฟอร์ม ตาราง กราฟ และแผนภูมิ เป็นต้น การที่นักเรียนสามารถถ่ายทอดข้อมูลได้นั้น แสดงว่านักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาที่ได้ อ่านหรือฟังนั่นเอง นอกจากนี้แล้วการสอนเขียนตามแนวของ คีธ จอห์นสัน นั้น นักเรียน กลุ่มทดลองจะต้องผ่านขั้นตอนกิจกรรมการอ่านเพื่อเตรียมกิจกรรมการเขียน ซึ่งขั้นตอนนี้ นักเรียนจะได้สังเกตและพิจารณารูปประโยค คำศัพท์ สำนวน เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนวิธีการเขียนเพื่อที่จะได้นำไปเป็นแนวทางในการเขียนต่อไป ทำให้นักเรียนมี ช่วงเวลาพอที่จะค่อย ๆ รับรู้ภาษา การฟัง และการอ่านนี้เป็นตัวดึงเอาความรู้เดิมที่ นักเรียนมีอยู่แล้ว เพื่อเตรียมพร้อม สู่การเขียน ตามแผนการสอนของกลุ่มทดลองทั้ง 13 กิจกรรม ในภาคผนวก ค

4. กิจกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารของ คิส จอห์นสัน ให้นักเรียนที่สนใจ สนุกสนาน แปลกใหม่ และไม่เคร่งครัดในข้อผิดพลาดตรงเท่าที่นักเรียนยังสื่อสารกันเข้าใจ จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองในชั้นเรียนนั้น ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้น ตั้งใจ ซักถามและโต้ตอบ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลของกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมการเขียนจดหมายโต้ตอบปัญหาชีวิตกับ Miss Wise นั้น (กิจกรรมที่ 7-9 ในภาคผนวก ค) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนให้ความสนใจมากกิจกรรมหนึ่ง เพราะนักเรียนได้แสดงบทบาทสมมติ ซึ่งคล้ายคลึงกับชีวิตจริง อีกทั้งยังเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดตั้งปัญหาที่นักเรียนสนใจและเสนอวิธีแก้ปัญหา โดยมีการอภิปรายร่วมกัน แล้วจึงทำกิจกรรมการเขียนในตอนท้าย กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้จะทำให้นักเรียนมีความสนุกสนานและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น นักเรียนจะได้รับรู้ภาษาโดยการลงมือกระทำด้วยตนเอง ทั้งยังสร้างความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ และในเวลาเดียวกันนักเรียนได้พัฒนาบุคลิกสัมพันธ์ความคุ้นเคยไปด้วย จากการจัดสภาพการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการในการเรียนรู้ของนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน และนักเรียนสามารถสื่อความหมายกับบุคคลอื่น ๆ ได้ เช่น ใช้ภาษาเพื่อแก้ปัญหาบางอย่าง หรือใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าข้อมูลนั้นนำมาใช้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ นักเรียนจะได้รับแรงจูงใจจากกิจกรรมและเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการสื่อความหมายมากยิ่งขึ้น (Littlewood, 1985 : 22 - 28) อันเป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดของการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร

ด้วยสาเหตุต่าง ๆ ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาข้างต้นแล้วนั้น จึงอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คิส จอห์นสัน มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของศรีมาลา นิมนะนิษฐ์ (2529 : 60) และปองรัตน์ นิลคำ (2531 : 139) ซึ่งพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 การเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อสาร ดังจะเห็นได้จากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่มุ่งให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หนังสือแบบเรียนที่แต่ละโรงเรียนได้พิจารณาเลือกใช้นั้น อาจจะเป็นแบบเรียนที่แตกต่างกันออกไป ถึงแม้ว่าจะเป็นแบบเรียนที่ได้รับอนุญาตอย่างถูกต้องจากกระทรวง ศึกษาธิการแล้วก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถที่จะระบุแน่ชัดได้ว่า หนังสือแบบเรียนเล่มใดเป็นแบบเรียนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนภาษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อสาร ด้วยเหตุดังกล่าวนี้นี้ ครูผู้สอนจึงไม่ควรที่จะยึดแบบเรียนเล่มใดเล่มหนึ่งเป็นสำคัญ แต่ครูผู้สอนควรที่จะยึดจุดประสงค์รายวิชาหรือจุดประสงค์ของหลักสูตรเป็นสำคัญ นอกจากนี้แล้วครูผู้สอนควรที่จะพิจารณาความเหมาะสม ความสอดคล้องของแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียนด้วย ซึ่งหากไม่มีความเหมาะสมครูควรที่จะสร้างกิจกรรมเพื่อการสื่อสารเสริมเพิ่มเข้าไปในการเรียนการสอน ดังเช่น ตัวอย่างกิจกรรมทั้ง 13 กิจกรรมในภาคผนวก ค ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 จากผลการวิจัยครั้งนี้ นอกจากผู้วิจัยจะได้ตระหนักถึงประสิทธิภาพของการสอนเขียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน แล้วในการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนนี้ ถ้าได้จัดทำในรูปของการร่วมกันคิดและปรับปรุง (Brainstorming) โรงเรียนก็อาจจะพัฒนาไปถึงจุดที่จะมีธนาคารกิจกรรมของโรงเรียนเองได้ ประกอบด้วยกิจกรรมหลายรูปแบบ ซึ่งเหมาะสมสำหรับใช้เสริมการสอนเขียนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้แล้วยังอาจพัฒนาไปถึงจุดที่จะมีการใช้ธนาคารกิจกรรมร่วมระหว่างโรงเรียนในกลุ่ม จะทำให้การเรียนการสอนเขียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน ได้ผลดียิ่งขึ้น เพราะกิจกรรมจะมีความหลากหลายเป็นเปอร์เซ็นต์สูง ทำให้เป็นการเสริมแรงให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่เรียนนั้น นักเรียนจะมีความกระตือรือร้นและสนใจ ทำให้บรรยากาศของการเรียนมีชีวิตชีวา และนักเรียนมีความพึงพอใจในการร่วมกิจกรรม โดยทางอ้อมแล้ว การที่มีธนาคารกิจกรรมนี้จะเอื้ออำนวยความสะดวกให้อาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษในกลุ่มโรงเรียนร่วมสายได้นำไปใช้สอนได้จริงโดยไม่ต้องเสียเวลาในการคิดสร้างกิจกรรม สิ่งที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงนี้ จะเป็นการเสริมขวัญและกำลังใจให้กับอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีศรัทธาในการสอนเขียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของคิธ จอห์นสัน ได้อย่างดียิ่ง

1.3 ในการทำกิจกรรม ถ้าต้องการผลสัมฤทธิ์สูง ควรจะให้นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่ม เพราะนักเรียนจะมีความรู้สึกร่วมกันในการทำงาน (Workshop feeling)

1.4 ในการทำกิจกรรม ครูควรดูแลและให้ความช่วยเหลือในการทำงานกลุ่มของนักเรียนอย่างใกล้ชิด เพื่อให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม

2. ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและเป็นปัญหากับนักเรียนมาโดยตลอด จึงควรจะมีการศึกษาทดลองในเรื่องเดียวกันนี้กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

2.2 ควรนำเอาวิธีหรือแนวทางของการวิจัยในลักษณะนี้ไปดำเนินการศึกษาทดลองกับทักษะการฟัง พูด และอ่าน หรือกับทักษะร่วม เช่น การฟังกับการพูด การอ่านกับการเขียนในระดับชั้นเดียวกันนี้ หรือกับระดับชั้นอื่น ๆ ในโอกาสต่อ ๆ ไป

2.3 ควรนำเอาวิธีการสอนเขียนด้วยวิธีนี้ ไปทดลองใช้กับวิชาภาษาไทย และภาษาฝรั่งเศส เพื่อเปรียบเทียบกับการสอนด้วยวิธีอื่น ทั้งนี้เพราะวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย และภาษาฝรั่งเศส ต่างก็เป็นวิชาทักษะ ดังนั้นกระบวนการเรียนการสอนจึงคล้ายคลึงกัน

2.4 ควรมีการศึกษาโดยขยายเวลาการทดลองให้มากขึ้นโดยอาจจะใช้เวลาตลอดภาคเรียน หรือตลอดปีการศึกษาก็จะเป็นการดียิ่งขึ้น เพราะจะทำให้เกิดความต่อเนื่อง และจะได้เห็นผลสัมฤทธิ์ของวิธีการสอน ซึ่งจะส่งผลต่อการบรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรอย่างครบถ้วน

עזרא ונחמיה

บรรณานุกรม

- กองกาญจน์ นิธิพงศ์. การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัย
วิชาการศึกษา. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร, 2516. อัดสำเนา.
- กาญจนา ปราบพาล. "กิจกรรมการใช้ภาษาในห้องเรียนเพื่อการสื่อสาร," ใน
การสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพื่อการสื่อสารระดับมัธยมและอุดมศึกษา.
หน้า 1 - 11. กรุงเทพฯ : ไทย/ทีซอล, 2527.
- กุสุมา มานะสุนทร. ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 ในระดับมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519. อัดสำเนา.
- กุสุมา สุขเกษม. ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา
ภาคเหนือของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.
- จรี เทียนไชย. วิเคราะห์สื่อการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 513 - 514 และความ
สอดคล้องกับหลักสูตร. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- ชัชวรัตน์ อุ่นนิกุล. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดร้อยเอ็ด.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524. อัดสำเนา.
- ชวาล แพรัตกุล. เทคนิคการเขียนข้อสอบ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2520.
- ณัฐวิมล ภู ปั่น. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ
ในระดับถ่ายโอนและวิจารณญาณของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
ชั้นสูง ในวิทยาลัยครู ภาคการศึกษา 8. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522. อัดสำเนา.

- นภาพร ทักษ์ทวีผลบุญ. การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย
ในสถาบันฝึกหัดครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร, 2516. อัดสำเนา.
- เบญจมาลย์ ขุนภักดี. ประสิทธิภาพของการเสริมการสอนทักษะฟัง-พูด วิชาหลัก ชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 6 โดยใช้หลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ Keith Johnson.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. อัดสำเนา.
- บำรุง ไตรรัตน์. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศิลปากร, 2524.
- ประทีป คิริบงกช. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การสอนเรียงความแบบปกติกับการใช้แบบฝึกการเขียน
เชิงสร้างสรรค์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- ประภาศน์ นฤทธิประภา. วิทยาการสอน : แนวทางไปสู่การสอนเพื่อการสื่อสาร.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- ประยูรศรี วรชัยพิทักษ์. สมิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 ใน
โรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528. อัดสำเนา.
- ปองรัตน์ นิลคำ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน แรงจูงใจและความวิตกกังวล
ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีการสอน
3 วิธี : ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
แบบบูรณาการและตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

พันธุ์ ๗ ตะกั่วทอง. การเปรียบเทียบความสามารถในการเรียน เจตคติและความคงทน
ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการสอนตาม
แนวทางที่ของภาษาเพื่อสื่อความหมายและการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
อัดสำเนา.

มานิต นุญประเสริฐ และคนอื่น ๆ. คู่มือครูภาษาอังกฤษ English for a Changing
World Book 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2529.

ระวีวรรณ ศรีคร้ามครัน. การสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศึกษานร, 2531.

วนิดา พันธุ์แก้ว. ความสามารถทางการฟัง การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครู
ภาคกลางของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.

วิไล ชิวเจริญกุล. ความสามารถทางการฟัง การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา
ภาคใต้ของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.

วิไลวรรณ ขนิษฐานนท์. ภาษาและภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2521.

ศรีมาลา นิพนธ์นิษฐ์. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อ
การสื่อสาร และการเขียนตามคู่มือครู. ปรินญาพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

- ศึกษาธิการ, กระทรวง. ก่องวางแผนการศึกษา. รายงานการประชุมทางวิชาการ
เรื่อง ปัญหาการสอนอ่านภาษาต่างประเทศแก่เด็กไทย. ๓ ห้องประชุมหอสมุด
แห่งชาติ กรุงเทพฯ : ก่องวางแผนการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวง
ศึกษาธิการ, ม.ป.ป.
- _____. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524. กรุงเทพฯ : ครูสภา,
2524.
- สมบุรณ์ วิภาวิกุล. การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาศรีศาสตร์บัณฑิตภายหลังบทเรียนการเขียนเพื่อการสื่อความหมายและการ
เขียนเรียงความแบบเดิม. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- สรณ วังค์เบื้อสัจจ และวาริวรรณ เญญจพร. "กิจกรรมการใช้ภาษาในการเรียนการสอน
เพื่อจุดมุ่งหมายทางวิชาการ," ใน การสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพื่อการ
สื่อสารระดับมัธยมและอุดมศึกษา. หน้า 1-8. กรุงเทพฯ : ไทย/ทีชอล, 2527.
- สุภัทรา อักษรานเคราะห์. การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ม.ป.ป.
- สุโร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : ประมวลศิลป์, 2526.
- _____. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.
- เลวลักษณ์ รัตนวิษฐ์. เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน
มัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประชุมวงศ์, 2531.
- อร่าม บุญมาไชย. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนรายวิชา
ภาษาอังกฤษโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารประกอบบทเรียนในชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 2. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.

- อัจฉรา วงศ์โสธร. เทคนิควิธีการสร้างข้อทดสอบสำหรับวัด ประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2529.
- อบบล สุวรรณชัยรบ. ความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.
- อุไร แฉล้ม. ความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิตนักศึกษาคณะวิชาเอกภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522. อัดสำเนา.
- Alexander, L.G. "Materials Design : Issues for the 1980's A European Point of View," in The Second Language Classroom : Direction for the 1980's. p. 247 - 265. London : Oxford University Press, 1981.
- Allen, Edward D. and Rebecca M. Valette. Modern Language Classroom Techniques. New York : Harcourt Brace Javanovich, 1972.
- Arapoff, Nancy. "Writing : A Thinking Process," in The Art of TESOL : Selected Article from the English Teaching Forum. Part Two. p. 233 - 237. Washington D.C., 1975.
- Aulls, Mark W. "Relating Reading Comprehension and Writing Competency," Language Arts. September, 1975.
- Barry, Francis Joseph. "Small Group Discussion as a Prewriting Activity : A Naturalistic Inquiry," Dissertation Abstracts International. 45(8) : 2423 - A ; February, 1985.
- Bartlette, Brendan J. "Organizational Structure : The Key to Improve Comprehension and Recall," In Reading : An Australian Perspective. p. 81 - 99. eds. by Len Unsworth. Australia, Globe Press, 1985.

- Bartz, W.H. "A Study of the Relationship of Certain Learners Factors with the Ability to Communicate in a Second Language (German) for Development of Measures of Communicative Competence," Dissertation Abstracts International. 35(7) : 4852A - 4853A ; January, 1975.
- Byrne, Donn. Teaching Writing Skills. 4th ed. Singapore : Four Strong Printing, 1982.
- Calhoun, James L. "The Effect of Analysis of Essays in College Composition Classes on Reading and Writing Skills," Dissertation Abstracts International. 32 : 1971A - 1972A ; October, 1971.
- Carroll, Brendan J. Testing Communicative Performance. Exeter : A.Wheaton, 1982.
- Dabrisay, M. "A Feasibility Study of Large Scale Communicative Testing," A Journal of Applied Linguistics. 1 : 76 - 83 ; January, 1982.
- Daughy C. and T. Pica. "Information Gap Tasks : Do They Facilitate Second Language Acquisition," TESOL Quarterly No.20. 1986.
- Delury, George E. The World Almanac & Book of Fact. New York : Newspaper Enterprise Association, 1977.
- Edelhoff, Christopher. "Theme-Oriented English Teaching : Text Varieties Media, Skills and Project-Work," The Communicative Teaching of English : Principles and Exercise Typology. Translated by Christopher N. Candlin, 1983.

- Evannechko, Peter and others. "An Investigation of the Relationships Between Children's Performance in Written Language and Their Reading Ability," Research in The Teaching of English. Winter, 1973.
- Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. New Jersey : Educational Testing Service, Princeton, 1952.
- Finocchiaro, Mary. "Reflection on the Past, the Present, and the Future," English Teaching Forum. 20(3) : 2 - 13 ; 1982.
- _____. Teaching English as a Second Language. New York : Harper & Row Publishers, 1958.
- _____. "The Functional-Notional Syllabus," English Teaching Forum. 17(2) : 12 - 13 ; April, 1958.
- Flesch, Rudolf and A.H. Lass. A New Guide to Better Writing. New York : Harper & Row, 1977.
- Harmer, Jeremy. "What is Communicative?," English Language Teaching Journal. 166 - 167 ; April, 1982.
- Harris, D.P. Testing English as a Second Language. New Delhi : Tata McGraw-Hill Publishing, 1974.
- Heaton, J.B. Writing English Language Tests. London : Longman Group, 1975. (2nd ed., 1977)
- Johnson, Keith. Communicate in Writing. 5th ed., London : Longman, 1984.

- Johnson, Keith and Keith Morrow. Communication in the Classroom. London : Longman, 1981.
- _____. Communicative Syllabus Design and Methodology. Oxford : Pergamon Press, 1982. (2nd ed., 1983)
- Johnson, Keith. ed. Perspective in Communicative Language Teaching. London : Academic Publishing, 1983.
- Kelly, P.G. "Teaching Writing to Tertiary Level ESL Students," RELC Journal. 15(2) : 80 - 94 ; December, 1984.
- Krashen, Stephen D. Writing : Research, Theory, and Applications. Oxford : Pergamon Press, 1984.
- Lado, Robert. Language Testing. London : Longman Group, 1972.
- Larsen-Freeman, Diane. Techniques and Principles in Language Teaching. U.S.A. : Oxford University Press, 1986.
- Littlewood, William. Communicative Language Teaching. Cambridge : Cambridge University Press, 1981.
- _____. Communicative Language Teaching, An Introduction. New York : Cambridge University Press, 1985.
- Maley, Alan. "A Rose is a Rose, or in it? Can Communicative Competence be Taught?" The Practice of Communicative Teaching. edited by Christopher Brumfit. Exeter : A. Wheaton, 1986.

- McCartney, W.A. "The Development of an Objective Instrument for Measuring the Writing Ability of College Freshman," Dissertation Abstracts International. 23 : 2375 - A ; January - March, 1963.
- McCrimmon, James M. Writing with a Purpose Shorted. Boston : Houghton Mifflin, 1976.
- Munby, John. Communicative Syllabus Design : Principles and Problems. Singapore : SEAMEO Regional Language Centre, 1983.
- Owens, R.J. "Teaching of English Composition," RELC Journal. 1(6) : 1970.
- Patty, Walter R., Dorothy C. Pettty, and Majorie F. Beching. Experiences in Language : Tools and Techniques for Language Arts Methods. 4th ed. New York : Allyn and Bacon, 1985.
- Rivers, Wilga M. and Marry S. Temperly. A Practical Guide to the Teaching of English as a Second or Foreign Language. New York : Oxfrod University Press, 1978.
- Savignon, Sandra J. Communicative Competence : Theory and Classroom Practice. Massachusetts : Addison - Wesley Publishing, 1983.
- Scott, W.A. and Wertheimer. Introudction to Psychological Research. 3rd ed. Colorado : University of Colorado, 1962.

- Swain, Merrill, "Teaching and Testing Communicatively,"
TESL Talk. 15(182) : 7 - 18 ; Winter/Spring, 1984.
- Taylor, Barry P. "Teaching Composition to low - level ESL
 Students," TESOL Quarterly. 10(3) : 309 - 319 ; 1976.
- White, Ronald V. Teaching Written English. 4th ed. London :
 Biddles, 1986.
- Widdowson, H.G. Teaching Language as Communication. London :
 Oxford University Press, 1978. (3rd ed., 1981)
- Wilkins, D.A. Notional Syllabus. London : Oxford University
 Press, 1976. (5th ed., 1983)
- Valette, Rebecca. Modern Language Testing. New York : Harcourt
 Brace Javanovich, 1977.
- Wiriyachitra, Arunee. "Teaching Writing in ESL : A Communicative
 Syllabus," English Teaching Forum. 21(4) : 39 - 41 ;
 October, 1983.
- Yvonne, H.E. "Certain Effects of Selected Activities Competence
 Training on the Development of Listening and Speaking Skill
 of High School Students of German : A Case Study,"
Dissertation Abstracts International. 41 : 1985.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ

English Writing Ability Test

Mathayom Suksa 5

English 014

From 1 - 40 choose the correct answer for each of the following items. Mark X on a, b, c or d on the answer sheet.

I. Structure : Choose the best answer.

1. We must get someone.....our radio set at once.
 - a. repair
 - b. to repair
 - c. repaired
 - d. repairing
2. Mr.Lee.....his reservations, didn't he?
 - a. did made
 - b. had made
 - c. make
 - d. made
3. Both of them can drive but Tony drives.....
 - a. careful
 - b. more careful
 - c. most carefully
 - d. more carefully
4. Nongkhai is.....than Udorn.
 - a. smaller a town
 - b. more smaller a town
 - c. a smaller town
 - d. a town smaller
5. She asked me.....
 - a. why he changed his mind
 - b. why did he change his mind
 - c. why he changes his mind
 - d. why does he change his mind
6.going home to his wife, he took his secretary to the cinema.
 - a. In case of
 - b. Instead of
 - c. In spite of
 - d. While

7.her friendly personality, she is admired by all her friends.

- a. Because
- b. Because of
- c. In spite of
- d. Although

8. You do it your own way.....I'll do it mine.

- a. though
- b. so
- c. and
- d. even

9. The crowd at a football match are often.....

- a. excite
- b. excited
- c. exciting
- d. being excited

II. Restatement : Choose the sentence which is closest in meaning to the given sentence.

10. Alice can't go to the University unless she gets a scholarship.

- a. If Alice gets scholarship, she can attend the University.
- b. Although she has a scholarship, Alice cannot attend the University.
- c. Alice attends the University on a scholarship.
- d. Alice cannot get a scholarship until the University accepts her.

11. You will miss the train unless you hurry.

- a. Even though you hurry, you may miss the train.
- b. You will catch the train even if you don't hurry.
- c. You may not miss the train because you will hurry.
- d. If you don't hurry, you won't catch the train.

12. Sombut could have gotten better grades if he had studied more.

- a. Sombut got better grades when he studied.
- b. Sombut is getting better grades by studying.
- c. Sombut did not get better grades because he did not study.
- d. Sombut will get better grades.

13. We had more than enough time to get there.

- a. There was plenty of time to get there.
- b. We needed more time to get there.
- c. We had to get there in time.
- d. We had a good time when we get there.

III. Word Order : Choose the sentence in each section which is meaningful and grammatically correct.

14. a. How to do something do you know very well?

b. To do something very well do you know how?

c. Do you know how to do something very well?

d. Do you very well, knew to do something how?

15. a. More you'll enjoy your trip if you know something about the place you're visiting.

b. You'll enjoy your trip more if you know something about the place you're visiting.

c. The place you're visiting if you know something about, you'll enjoy the trip more.

d. If you know something about the place you're visiting, you'll enjoy more your trip.

Secretary : He is at a meeting now.³¹.....

Caller : No, I want to speak directly to the manager.

.....³².....

Secretary : I am not sure. However, if you want to leave
your name and telephone number, I will leave a
message for him.

Caller : I am Mr.Crame and my phone number is 654321.

29. a. Hang up please. b. Hold on please.
c. Please call again. d. This is Jane speaking.

30. a. are you free?
b. where can I meet the secretary?
c. I don't need your help.
d. I would like to speak to the manager.

31. a. Would you like to see him now?
b. How will you be able to get to the meeting?
c. I was wondering you are free for lunch?
d. Is there anything I can do for you?

32. a. Are you sure he is at the meeting?
b. When will he be in?
c. Do you think you can really help me?
d. Where can I meet him?

VII. Organizing Paragraphs : Complete the following paragraphs.

Choose the correct order from a, b, c or d. Use each
answer only once.

Paragraph I (33 - 36)

War gives nothing good to man.³³.....

.....³⁴.....³⁵.....
³⁶.....

- a. As we know, during World War I and II, there were many people who were killed and many cities were bombed.
- b. The children didn't have enough food.
- c. Finally they died.
- d. They became thinner.

Paragraph II (37 - 40)

A computer can cause a lot of trouble.³⁷.....
³⁸.....³⁹.....
⁴⁰.....

- a. Our school has a wonderful new computer, but it doesn't make anybody's life easier.
- b. When my angry parents asked the principal what had gone wrong with me, they discovered that the computer had made a terrible mistake.
- c. In fact, it had given me another student's grades!
- d. For example, it reported that I had failed all of my courses.

.....

ภาคผนวก ข

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 4 แสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายของแบบทดสอบวัดความสามารถ
ทางการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	.71	.26	21	.48	.22
2	.69	.70	22	.30	.38
3	.54	.34	23	.67	.32
4	.52	.30	24	.65	.36
5	.50	.48	25	.44	.51
6	.54	.34	26	.46	.48
7	.50	.55	27	.20	.43
8	.37	.69	28	.26	.64
9	.23	.49	29	.52	.44
10	.36	.47	30	.78	.75
11	.52	.58	31	.47	.72
12	.60	.53	32	.27	.66
13	.35	.56	33	.65	.36
14	.72	.57	34	.58	.34
15	.38	.36	35	.56	.38
16	.33	.32	36	.63	.40
17	.50	.55	37	.38	.42
18	.60	.46	38	.35	.20
19	.72	.22	39	.46	.27
20	.32	.62	40	.44	.24

หาค่าความเชื่อมั่นจากสูตร KR - 20

$$r_{tt} = \frac{n}{n - 1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

$$\begin{aligned} \text{เมื่อ } n &= 40 \\ \sum pq &= 8.27 \\ s_t^2 &= 35.30 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} r_{tt} &= \frac{40}{40 - 1} \left\{ 1 - \frac{8.27}{35.30} \right\} \\ &= 1.03 \times 0.77 \\ &= .79 \end{aligned}$$

ตาราง 5 คะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและ
นักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

เลขที่	กลุ่มทดลอง		เลขที่	กลุ่มควบคุม	
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง		คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง
1	24	30	1	37	33
2	9	29	2	30	33
3	25	31	3	26	29
4	18	29	4	35	33
5	25	23	5	28	26
6	28	31	6	36	39
7	28	33	7	26	21
8	29	36	8	32	31
9	25	30	9	21	32
10	21	36	10	30	36
11	38	38	11	26	32
12	27	35	12	35	36
13	27	37	13	34	36
14	31	30	14	23	34
15	21	34	15	23	25
16	32	32	16	20	16
17	25	28	17	38	39

ตาราง 5 (ต่อ)

เลขที่	กลุ่มทดลอง		เลขที่	กลุ่มควบคุม	
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง		คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง
18	23	27	18	27	24
19	23	33	19	31	37
20	28	36	20	24	23
21	28	37	21	13	11
22	33	32	22	29	30
23	28	30	23	31	36
24	35	37	24	21	31
25	35	38	25	34	33
26	31	35	26	27	30
27	32	34	27	25	33
28	24	35	28	22	21
29	33	32	29	31	34
30	14	36	30	20	29
31	24	28	31	18	29
32	38	37	32	33	33
33	21	29	33	17	24
34	23	19	34	22	26
35	32	38	35	29	30
36	35	34	36	26	32

ตาราง 5 (ต่อ)

เลขที่	กลุ่มทดลอง		เลขที่	กลุ่มควบคุม	
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง		คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง
37	27	36	37	20	30
38	30	28	38	18	25
39	30	34	39	21	27
40	24	29	40	33	35
41	34	36	41	34	36
42	28	25	42	23	31
43	25	32	43	26	31
44	34	34	44	29	36
45	39	40	45	30	34
			46	30	30
			47	29	28
			48	37	39

ภาคผนวก ค

แผนการสอนของกลุ่มทดลอง

กิจกรรมที่ 1 - 13 ที่ปรากฏในภาคผนวก ค นี้ เป็นกิจกรรมการสอนเขียนภาษาอังกฤษด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้สอนแทน Writing Activities ใน หนังสือแบบเรียน English for a Changing World Book 5 Unit 4-6 ผู้วิจัยใช้กิจกรรมดังกล่าวนี้สอนภายหลังจากที่นักเรียนได้ผ่านขั้นตอนการทำกิจกรรมขั้นที่ 1 คือ การอ่านเพื่อเตรียมกิจกรรมการเขียนในแต่ละบทเรียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว (ดูขั้นตอนการสอนได้จากปฏิญานิพนธ์ฉบับนี้ หน้า 9)

กิจกรรมที่ 1-4 : สอนแทน Writing Activities ในหนังสือแบบเรียน
หน้า 90 - 91

เวลา : 3 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถเขียน paragraph เกี่ยวกับการเปรียบเทียบได้ทั้งเปรียบเทียบและเปรียบเทียบต่าง (Comparing and Contrasting)

ลักษณะของกิจกรรม : กิจกรรมที่ 1 - 2 เป็นกิจกรรมเดี่ยว
กิจกรรมที่ 3 เป็นกิจกรรมกลุ่ม
กิจกรรมที่ 4 เป็นกิจกรรมเดี่ยว

ขั้นตอนในการจัดกิจกรรม

คาบเรียนที่ 1 : กิจกรรมที่ 1 - 2

1. นักเรียนดูรูปภาพใน Sheet ที่ครูแจกให้
2. นักเรียนทำกิจกรรมที่ 1 โดยเติมข้อมูลให้ครบตาม Clues ที่ให้ไว้
3. จากนั้นนักเรียนใช้ข้อมูลที่ได้จากกิจกรรมที่ 1 มาเติมลงในช่องว่างของข้อมูลที่ขาดหายไปในการกิจกรรมที่ 2 ให้สมบูรณ์
4. ขณะทำกิจกรรมครูเดินตรวจดูว่านักเรียนสามารถทำกิจกรรมการเขียนได้ถูกต้องหรือไม่ และครูให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนต้องการ
5. เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมเสร็จ ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจงานว่านักเรียนสามารถกรอกข้อมูลได้ถูกต้องหรือไม่

6. เมื่อนักเรียนตรวจทานความถูกต้องเรียบร้อยแล้ว นักเรียนลอกข้อความจาก paragraph ที่สมบูรณ์นั้นลงในสมุดงานของตน

คาบเรียนที่ 2 : กิจกรรมที่ 3

1. นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 3 คน
2. นักเรียนในกลุ่มผลัดกันซักถามข้อมูลจากเพื่อนตาม Clues ที่ให้ไว้ใน sheet
3. นักเรียนในกลุ่มแต่ละคนเมื่อได้ข้อมูลจากเพื่อนแล้วต่างก็กรอกข้อมูลในใบงานของตน ตาม Clues ที่ให้ไว้
4. ขณะที่นักเรียนทำกิจกรรมข้อ 2-3 ครูเดินดูว่านักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการซักถามกันหรือไม่ และใช้คำถามได้ถูกต้องหรือไม่ ครูอาจให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหาดังกล่าวทั้งทางการพูดและการเขียน สำหรับข้อผิดพลาดที่สมควรจะแก้ไข ครูจะนำมาอธิบายและฝึกใช้ให้ถูกต้องในตอนท้าย
5. นักเรียนในกลุ่มต่างก็ช่วยกันตรวจข้อมูลซึ่งกันและกัน โดยช่วยกันดูว่าตนกรอกข้อมูลตรงกันหรือไม่
6. นักเรียนแต่ละกลุ่มต่างกลุ่มต่างก็แลกเปลี่ยนข้อมูลกัน

คาบเรียนที่ 3 : กิจกรรมที่ 4

1. นักเรียนแต่ละคนทำกิจกรรมที่ 4 โดยการเอาข้อมูลที่ได้จากกิจกรรมที่ 3 มาเขียนเป็น paragraph
2. หลังจากการเขียน paragraph เสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูให้นักเรียนอาสาสมัคร 3 คน อ่านผลงานเขียนของตนหน้าชั้นเรียน

การประเมินผล : ดูผลจากการร่วมกิจกรรมว่านักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้สำเร็จและถูกต้องหรือไม่

Activity 1

Compare and contrast. Look at the pictures of Sally Keen and Rose Ware. Write the ways they are alike and the ways they are different.

Sally Keen

Rose Ware

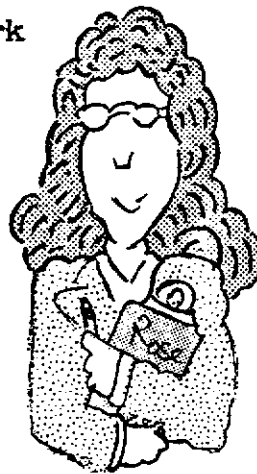
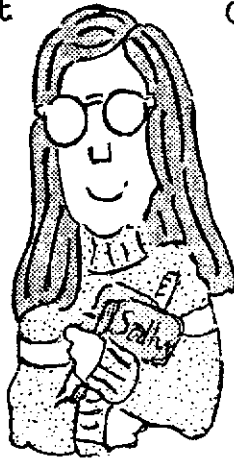
Clues

18 years old

18 years old

Student

Clerk

1. short hair or

long hair? age?

glasses?

2. straight hair or

curly hair? small

glasses or big

glasses?

What do they do?

1. They're alike.

a. long hair

b.

c.

2. They're different.

a. Sally straight hair

Rose

b. Sally

Rose

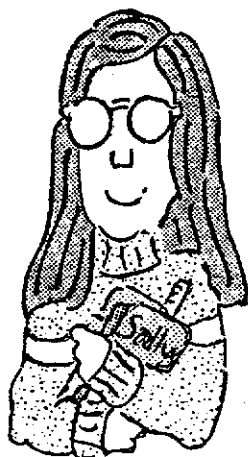
c. Sally

Rose

Activity 2

Comparing and contrasting. Use the information from Activity 1 to complete this paragraph. (Sometimes a space needs more than one word.) Then write this paragraph in your own books.

Sally Keen and Rose Ware are both.....
 old. They both have.....hair and.....
 both wear..... However, Sally's long
 hair is.....and.....long hair is
 Sally's glasses.....
 and Rose's.....
 is a....., but Rose.....

Sally Keen

Rose Ware

Activity 3

Ask your friends for some information to fill in the chart below.

Name : Number :

Name	They're alike.	They're different.
1	a	a 1
2	b	2
	c	b 1
	d	2
	e	c 1
	f	2
		d 1
		2
		e 1
		2
		f 1
		2

Clues

age? sex? height? weight?

sports? hobbies? colour?

future career? etc.

Activity 4

Write a paragraph about both of your friends.

Describe how they are alike and how they are different. Use the information from Activity 3 .

This image shows a full page of primary-ruled paper. It features 18 evenly spaced horizontal rows, each consisting of two parallel dotted lines. The paper is otherwise blank, with no margins, text, or other markings.

กิจกรรมที่ 5-6 : สอนแทน Writing Activities ในหนังสือแบบเรียน หน้า 91

เวลา : 1 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถเขียน paragraph ที่สมบูรณ์ได้ จากการนำข้อมูลที่ได้จากการฟังมาเขียน

ลักษณะของกิจกรรม : กิจกรรมที่ 5 - 6 เป็นกิจกรรมกลุ่ม

ขั้นตอนในการจัดกิจกรรม

1. นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน
2. นักเรียนเลือกตัวแทนกลุ่ม 1 คน ไว้เพื่ออ่านเรื่องที่ครูแจกให้
3. ขณะที่นักเรียนตัวแทนกลุ่มอ่านเรื่องให้สมาชิกในกลุ่มฟัง 2 เที้ยว สมาชิกกลุ่มจะต้องช่วยกันฟังเรื่องราวให้เข้าใจและจำเรื่องราวให้ได้
4. นักเรียนตัวแทนกลุ่มอ่านเรื่องเสร็จแล้วคืน Sheet ให้ครู
5. ครูแจก Sheet เพื่อให้นักเรียนแต่ละกลุ่มกรอกข้อมูล สมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม รับ Sheet ที่เว้นช่องว่างต่างที่กัน (Sheet A - E)
6. เมื่อนักเรียนแต่ละกลุ่มกรอกข้อมูลเสร็จเรียบร้อยแล้ว สมาชิกในกลุ่มจะช่วยกันตรวจผลงานร่วมกัน
7. ครูอ่านเนื้อเรื่องที่สมบูรณ์ให้นักเรียนฟัง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่เติมอีกครั้งหนึ่ง
8. ครูให้นักเรียนลอก paragraph ลงในสมุดงานของนักเรียน โดยให้ทำเป็นการทำงาน

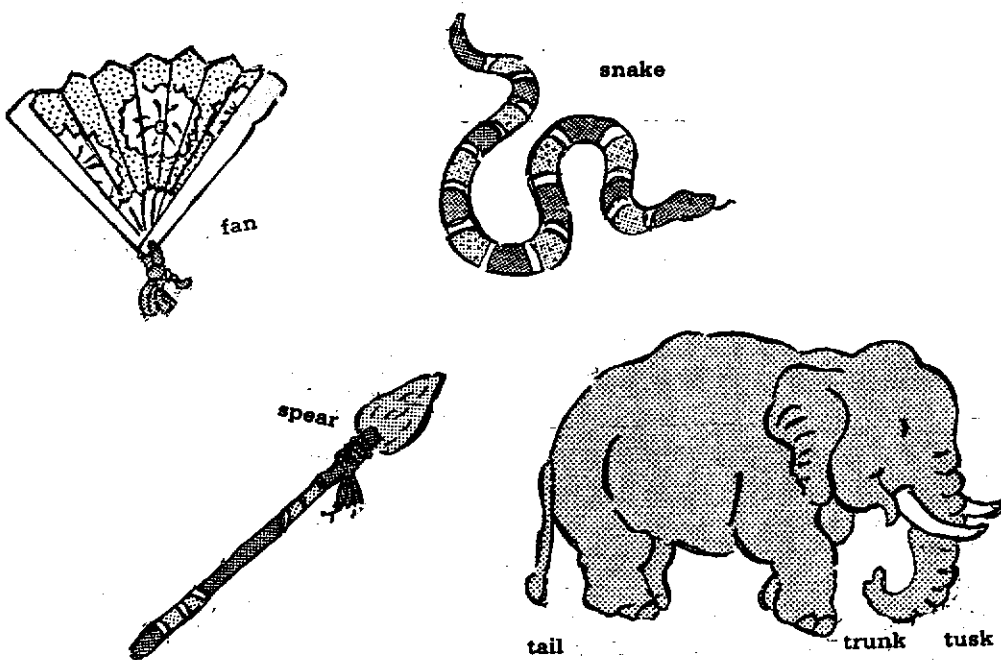
หมายเหตุ : ข้อ 2 - 4 เป็นกิจกรรมที่ 5 ส่วนข้อ 5 - 8 เป็นกิจกรรมที่ 6

การประเมินผล : ดูจากการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนและดูจากความถูกต้องของงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ

Activity 5

Read this paragraph twice to your group.

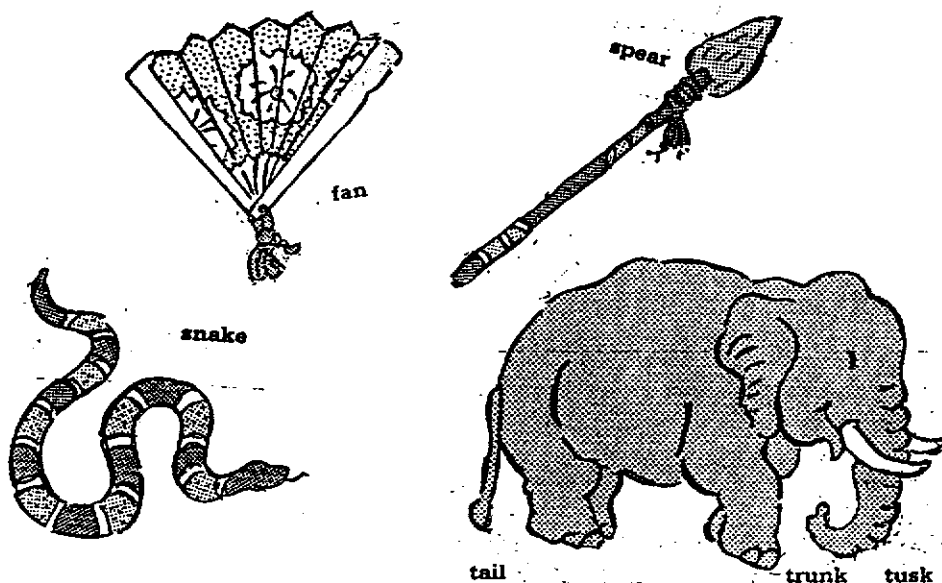
An elephant is a large animal. It has four legs, two ears, a nose, and a tail, just like every other animal. However, there are some ways that an elephant is different from other animals. An elephant is so big that its sides feel like walls. Its legs are as big around as trees. Its ears are very big and flat like fans. An elephant's teeth are different from other animals' teeth. An elephant has two very long tusks that are as sharp as spears. An elephant's nose is different, too. It is as long and as thin as a snake.

Activity 6

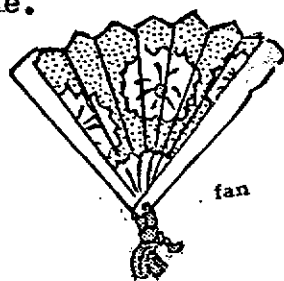
Sheet A : Complete this paragraph by using the information from Activity 5 .

An elephant is a.....animal. It has four.....,two ears, a nose,.....a tail, just like.....other animal. However, theresome ways that an.....is different from other..... . An elephant is so..... that its sides feel.....walls. Its legs arebig around as trees.ears are very big.....flat like fans. An..... teeth are different from.....animals' teeth. An elephant's nose is.....,too. It is asand as thin as.....snake.

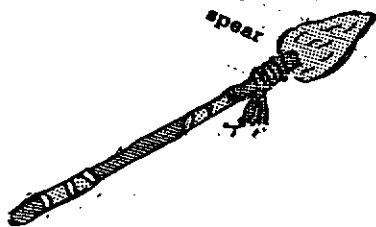

Sheet B : Complete this paragraph by using the information from Activity 5.

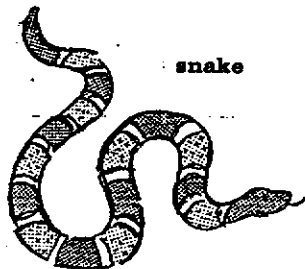
An elephant is a large..... . It has four legs, two....., a nose, and a tail,like every other animal. However,..... are some ways that an.....is different from other animals.elephant is so big thatsides feel like walls. Its..... are as big around as..... . Its ears are very big.....flat like fans. An elephant's..... are different from other animals'..... . An elephant has two very.....tusks that are as sharp.....spears. An elephant's nose is, too. It is as long.....as thin as a snake.

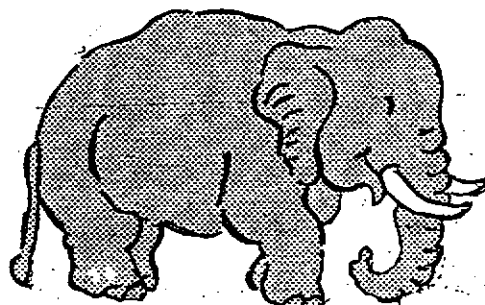
fan

spear

snake

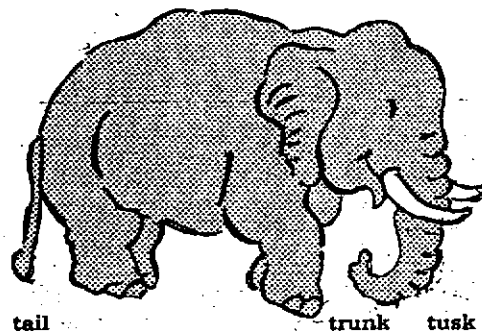
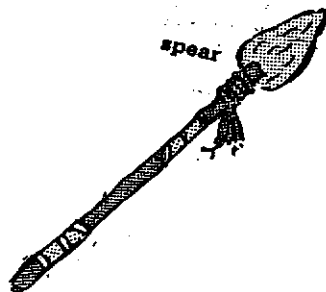
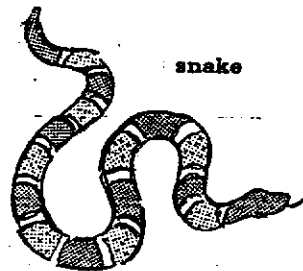
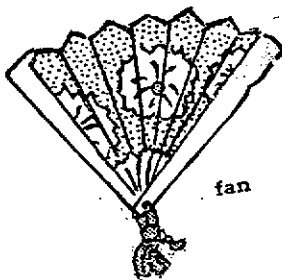
tail

trunk

tusk

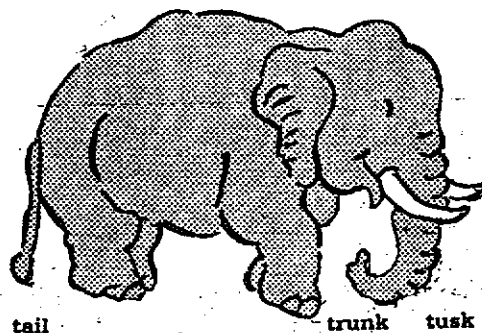
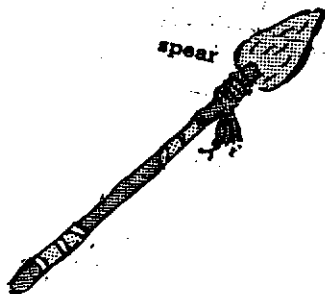
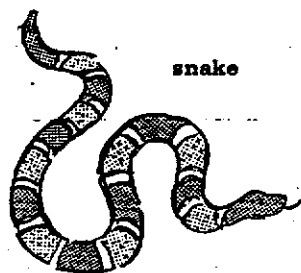
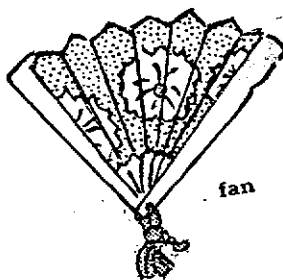
Sheet C : Complete this paragraph by using the information from Activity 5.

An elephant is a large animal.
has four legs, two ears, a.....,and a tail,
just like every.....animal. However, there
are some ways.....an elephant is different
from other..... . An elephant is so big
that.....sides feel like walls. Its legs
.....as big around as trees. Its.....
are very big and flat like..... . An
elephant's teeth are different from.....
animals' teeth. An elephant has two.....very
long tusks that are as sharp.....spears. An
elephant's nose is.....,too. It is as long
and as.....as a snake.

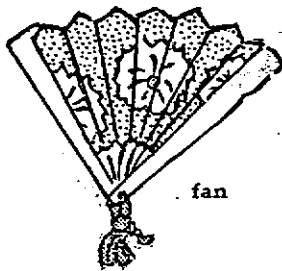
Sheet D : Complete this paragraph by using the information from Activity 5.

An elephant is a large animal. It.....
four legs, two ears, a nose, and.....tail,
just like every other animal. However,.....
are some ways that an elephant is.....from
other animals. An elephant is so.....that its
sides feel like walls. Its.....are very big
and flat like fans.elephant's teeth are
different from other animals'..... . An
elephant has two very long tusks.....are as
sharp as spears. An elephant's.....is
different, too. It is as long.....as thin as
a snake.

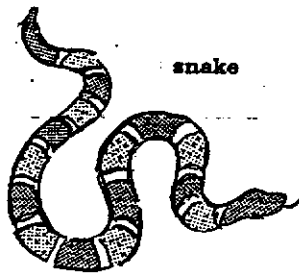

Sheet E : Complete this paragraph by using the information from Activity 5.

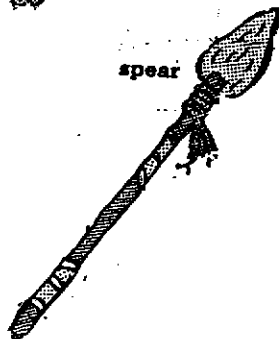
An elephant is a large animal. It haslegs, two ears, a nose, and a tail,like every other animal. However, there are some.....that an elephant is different from other animals. elephant is so big that its sides feel..... walls. Its legs are as big around as..... . Its ears are very big and flat like..... . An elephant has two very long tusks that..... as sharp as spears. An elephant's nose is different, too. It is as long and as thina snake.

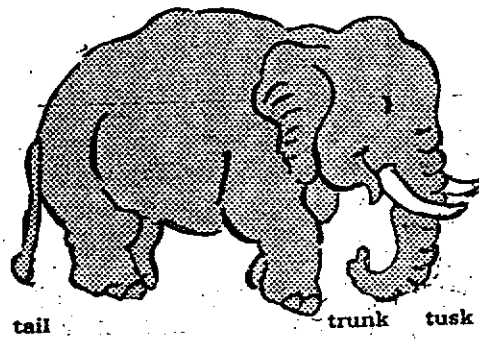
fan

snake

spear

tail

trunk

tusk

กิจกรรมที่ 7-9 : สอนแทน Writing Activities ในหนังสือแบบเรียน
หน้า 114

เวลา : 3 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถเขียนจดหมายโต้ตอบเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน
ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องปัญหาชีวิต

ลักษณะของกิจกรรม : กิจกรรมที่ 7 เป็นกิจกรรมเดี่ยว
กิจกรรมที่ 8 - 9 เป็นกิจกรรมกลุ่ม

ขั้นตอนในการจัดกิจกรรม

คาบเรียนที่ 1 : กิจกรรมที่ 7

1. นักเรียนอ่านปัญหาที่ให้มาก่อนเขียนจดหมาย โดยอ่านจาก Sheet A
2. นักเรียนเติมข้อมูลในจดหมายโต้ตอบจาก Sheet B และ Sheet C
3. ตรวจคำตอบพร้อมกัน โดยนักเรียนช่วยกันตอบส่วนที่ตนเติม โดยให้อาสาสมัครยกมือแล้วตอบ แล้วครูเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง จากนั้นนักเรียนลอกจดหมายลงสมุด

คาบเรียนที่ 2 : กิจกรรมที่ 8

1. นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 9 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน
2. ครูแจก Sheet D สำหรับทำกิจกรรมที่ 8
3. นักเรียนช่วยกันคิดปัญหา จากนั้นจึงอภิปรายร่วมกันแล้วเขียนจดหมายถึง Miss Wise โดยใช้คำที่ครูกำหนดให้มีในจดหมาย เช่น however, for example, in fact และ in other words ด้วย
4. ขณะทำกิจกรรม ครูคอยดูแลช่วยเหลือและให้คำแนะนำ
5. นักเรียนส่งงานให้ครูตรวจดูความถูกต้อง

คาบเรียนที่ 3 : กิจกรรมที่ 9

1. นักเรียนแต่ละกลุ่ม ซึ่งเป็นกลุ่มเดิมแก้ไขงานของตนตามที่ครูตรวจมาแล้วให้ถูกต้อง

2. นักเรียนตัวแทนกลุ่มลอกจดหมายที่ถูกต้องใน Sheet E
3. นักเรียนแต่ละกลุ่มแลกเปลี่ยนงานกัน
4. นักเรียนในกลุ่มช่วยกันอ่านจดหมายที่ได้รับจากกลุ่มอื่น แล้วช่วยกันคิดแก้ปัญหาที่ถามมาในจดหมายนั้น ๆ โดยเขียนจดหมายตอบลงใน Sheet F
5. นักเรียนภายในกลุ่มอภิปรายร่วมกัน แล้วช่วยกันตอบจดหมายของเพื่อนต่างกลุ่ม
6. ครูคอยดูแลให้คำปรึกษาเมื่อนักเรียนต้องการ
7. เมื่อนักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนจดหมายตอบเสร็จเรียบร้อยแล้วส่งคืนให้กลุ่มที่เป็นเจ้าของปัญหาในจดหมายอ่าน
8. ครูรวบรวมผลงานของนักเรียนทุกกลุ่มไปตรวจดูความถูกต้อง

การประเมินผล : จากการการทำงานร่วมกันของนักเรียนและดูจากผลงานที่นักเรียนทำ

Activity 7

Sheet A : Read and study this problem.

Janet Ford wants to cook dinner for her boyfriend. (She wants him to know that she's a good cook.) But there are some problems. She loves meat, but he eats only vegetables. She likes her vegetables cooked, but he likes them raw. She likes ice cream, but he thinks it's too sweet. She always eats dinner at seven o'clock, but he likes to eat at 9:30.

Sheet B : Complete this letter by using the
information from Sheet A.

Dear Miss Wise,

I want my.....to know that I am a good
, so I want to fix.....for him.
 However, there are some..... . For example,
 I love.....,but he only eats.....
 I only like vegetables if they are....., but
 he likes them..... . He likes fruit for
 I like ice cream, but he thinks that
 it is too..... . We don't agree about eating
 at all. In fact, I always.....at seven o'clock
 but he likes to eat at 9:30. Should I prepare the
that he.....or the meal that I
 like?

Confused Cook

Sheet C : Complete this letter by using the
information from Sheet B.

Dear Confused Cook,

Can you eat the way that he.....for the
 rest of your.....? If your answer is.....,
 cook the meal he likes. If your answer is.....,
 cook the meal you.....and see if he will
love you enough to..... .

Activity 8

Sheet D : Write a letter to Miss Wise.

Dear Miss Wise,

I

However,

For example,

In fact,

Activity 9

Sheet E : Correct a letter to Miss Wise.

Dear Miss Wise,

กิจกรรมที่ 10 : สอนแทน Writing Activities ในหนังสือแบบเรียน
หน้า 114

เวลา : 1 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถเขียนบรรยายเกี่ยวกับสิ่งที่ชอบทำในวันปิด
ภาคเรียนได้

ลักษณะกิจกรรม : กิจกรรมที่ 10 เป็นกิจกรรมกลุ่ม

ขั้นตอนในการจัดกิจกรรม

1. นักเรียนแบ่งกลุ่มเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 9 คน
2. ครูอธิบายถึงวิธีทำกิจกรรม โดยให้แต่ละกลุ่มทายว่าคำใดที่มีปรากฏใน
paragraph ถ้ากลุ่มใดทายถูกจะได้ 1 คะแนน และมีสิทธิ์ทายต่อได้
อีก 1 ครั้ง ครูจะบอกคำที่นักเรียนทายถูกให้นักเรียนเขียนลงใน Sheet
ตามตำแหน่งที่ถูกต้องของคำนั้น ๆ กลุ่มที่ได้คะแนนสูงเป็นกลุ่มชนะ

การประเมินผล : ดูจากการร่วมกิจกรรมของนักเรียนและผลของคะแนนที่นักเรียนทำได้

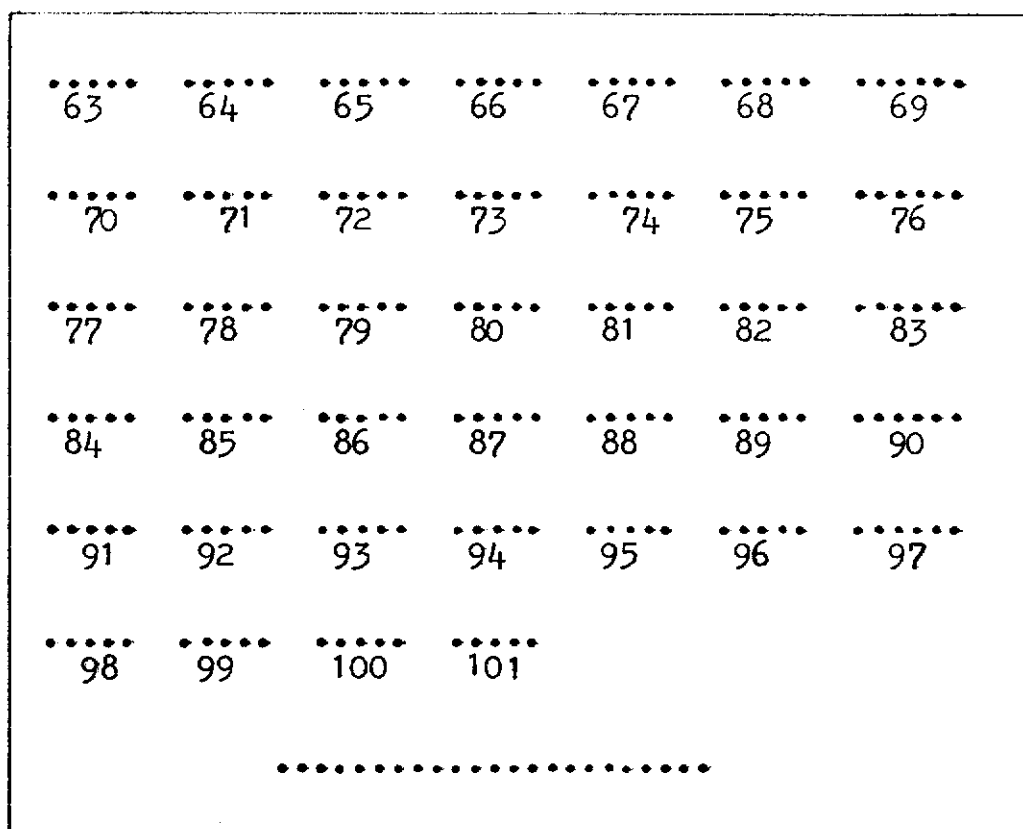
Activity 10

Work in groups. Each group guesses what words they are likely to see in the following paragraph. If a group guesses correctly, it gets one point and another guess. You then write the word they have guessed in the correct position(s). The group with the highest score is the winner.

Story Board

My favourite thing to do on vacation.

My	favourite	thing	to	do	on	
.....						
1	2	3	4	5	6	
vacation	is			on		
.....						
7	8	9	10	11	12	13
.....						
14	15	16	17	18	19	20
			is			
.....						
21	22	23	24	25	26	27
	is					
.....						
28	29	30	31	32	33	34
to						
.....						
35	36	37	38	39	40	41
						to
.....						
42	43	44	45	46	47	48
			is			
.....						
49	50	51	52	53	54	55
.....						
56	57	58	59	60	61	62

Teacher's sheet for the Story Board

A a 12,16,49,60,65,98 and 14,26,57,70,83 at 92,97
ate 78 away 56

B book 18,28 beach 13,50,82 bathroom 73

D do 5 don't 33 didn't 95

E expensive 40 example 43 each 75 eat 96 even 100

F favourite 2 fact 20 for 42,59 far 55 floor 76

G good 17,31,37

H have 36 hotels 41 hotel 66

I is 8,24,29,52 In 19 64 86 if 21 I 32,46,62,77,94

L lie 10 last 44

M My 1

N need 34 night 93

O on 6,11,74,80 or 39 only 71 once 101 one 72
o'clock 91 out 85

R read 15 restaurant 99 restaurants 38 rooms 69

S stayed 58,63,84 summer 45 sandwiches 79 sun 88
seven 90

T thing 3 tiny 68 the 22,27,87 that 51 too 54
to 49,35

U until 89

V vacation 7 very 30

W warm 25 went 47 weather 23 with 67 week 61

Teacher's sheet for the Story Board

My favourite thing to do on vacation is to
 1 2 3 4 5 6 7 8 9
lie on a beach and read a good book. In fact, if
 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21
the weather is warm and the book is very good, I
 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32
don't need to have good restaurants or expensive
 33 34 35 36 37 38 39 40
hotels. For example, last summer I went to a beach
 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50
that is not too far away and stayed for a week.
 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61
I stayed in a hotel with tiny rooms and only one
 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72
bathroom on each floor. I ate sandwiches on the
 73 74 75 76 77 78 79 80 81
beach and stayed out in the sun until seven
 82 83 84 85 86 87 88 89 90
o'clock at night. I didn't eat at a restaurant
 91 92 93 94 95 96 97 98 99
even once.
 100 101

กิจกรรมที่ 11 - 12 : สอนแทน Writing Activities ในหนังสือแบบเรียน หน้า 137

เวลา : 1 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถเขียนบรรยายเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวได้โดย
สามารถเรียบเรียงถ้อยคำ ข้อความและประโยคได้ถูกต้องตาม
ตำแหน่งที่เหมาะสมได้ และสามารถเขียนได้ด้วยความยาว

2 - 3 paragraphs

ลักษณะกิจกรรม : กิจกรรมที่ 11 - 12 เป็นกิจกรรมคู่

ขั้นตอนในการจัดกิจกรรม : กิจกรรมที่ 11

1. ครูแจก Sheet ให้นักเรียนทุกคน
2. นักเรียนจับคู่กัน ชักถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและกิจกรรมที่จะทำ
และจะไปดูเมื่อได้ไปยังสถานที่นั้น ๆ จากคู่ของตน ให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดพอ
ที่จะนำไปใช้เขียนต่อไป
3. นักเรียนกรอกข้อมูลที่ได้มาจากการซักถามจากเพื่อน แล้วเอาไปเขียนเป็น
การบ้าน
4. ครูคอยดูแลให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนต้องการ

ขั้นตอนในการจัดกิจกรรม : กิจกรรมที่ 12

1. ครูแจก Strip Story เรื่อง A Trip to London. ให้นักเรียนแต่ละคู่
2. นักเรียนทั้งคู่ช่วยกันเรียงลำดับก่อนหลังของเรื่อง
3. เมื่อนักเรียนเรียงลำดับเรื่องเสร็จ นักเรียนช่วยกันตรวจสอบการเรียงลำดับ
เรื่องโดยมีครูช่วยเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง
4. นักเรียนแต่ละคนลอกเรื่องราวที่สมบูรณ์ถูกต้องแล้ว ลงในสมุดของตน
5. นักเรียนนำข้อมูลจากกิจกรรมที่ 11 ไปเขียนเป็นการบ้าน ซึ่งนักเรียนจะได้
แนวทางของการเขียนหลังจากที่นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่ 12 เสร็จเรียบร้อยแล้ว

การประเมินผล : ดูจากการร่วมกิจกรรมและความถูกต้องของงานที่มอบหมายให้ทำ

Activity 11

[illegible]

Activity 12

Strip Story : A Trip to London.

a. I have always wanted to go to London, and I have decided to make the trip this year.

b. I also want to go to the British Museum and see the famous Greek statues there.

c. London is one of the biggest and busiest city in the world.

d. There is a lot of good shopping there, and lots of interesting things to see.

e. The first things I want to see are the Crown Jewels in the Tower of London.

f. Public transportation is wonderful, so it's easy to get around.

g. Finally, I want to go to Kew Gardens to see the beautiful flowers and plants.

h. It has a lot of nice hotels that don't cost much money.

Teacher's Sheet : A Trip to London.

I have always wanted to go to London, and I have decided to make the trip this year.

London is one of the biggest and busiest city in the world. It has a lot of nice hotels that don't cost much money. Public transportation is wonderful, so it's easy to get around. There is a lot of good shopping there, and lots of interesting things to see.

The first things I want to see are the Crown Jewels in the Tower of London. I also want to go to the British Museum and see the famous Greek statues there. Finally, I want to go to Kew Gardens to see the beautiful flowers and plants.

Key to the answer for Strip Story. : a c h f d e b g

กิจกรรมที่ 13 : สอนแทน Writing Activities ในหนังสือแบบเรียน หน้า 137

เวลา : 1 คาบเรียน

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถเขียนอธิบายวิธีการทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ โดยมี
การใช้คำเหล่านี้ได้คือ first, next, before, after,
when และ while ด้วยความยาว 2 - 3 paragraphs

ลักษณะกิจกรรม : กิจกรรมที่ 13 เป็นกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมทั้งชั้นเรียน
ขั้นตอนในการจัดกิจกรรม

1. นักเรียนเขียนเรื่อง How to do something? ตามที่ได้รับมอบหมาย
ให้ทำเป็นการบ้าน โดยเขียนใส่กระดาษมาอย่างเรียบร้อย
2. นักเรียนรับ sheet ที่ครูแจกให้ เพื่อเอาไว้เก็บข้อมูลและกรอกข้อมูล
3. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ไปหาข้อมูล โดยให้นักเรียนต่างคนต่างก็ไปหา
เพื่อนเพื่อไปขออ่านเรื่องที่เพื่อนเขียน เมื่ออ่านจบและเข้าใจเนื้อเรื่อง
ดังกล่าวแล้ว ให้เพื่อนผู้ที่เป็นเจ้าของเรื่องเขียนชื่อกำกับให้ตรงที่ตนเขียน
ชื่อเรื่องของเพื่อนไว้ ให้ต่างคนต่างไปหาข้อมูลจากเพื่อน ๆ ให้ได้มากที่สุด
เท่าที่จะมากได้ ใครหาข้อมูลได้มากที่สุดเป็นผู้ชนะ
4. ครูคอยดูแลมิให้นักเรียนส่งเสียงดังเกินไป

การประเมินผล : ดูจากการทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายและความรวดเร็วในการทำกิจกรรม

Activity 13

Assignment : Do you know how to do something very well? (**Play** a game? **Perform** a job? Cook a meal? etc.) Write two or three paragraphs to teach someone how to do that thing. Be sure to use words like first, next, before, after, when and while at the beginnings of sentences and paragraphs.

How to do.....

[illegible]

• • • • •

Activity 13

Assignment : Do you know how to do something very well? (Play a game? Perform a job? Cook a meal? etc.) Write two or three paragraphs to teach someone how to do that thing. Be sure to use words like first, next, before, after, when and while at the beginnings of sentences and paragraphs.

How to do.....

[illegible]

• • • • •

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาววิมลพันธ์ ชื่อสกุล ไตรภูมิ

เกิดวันที่ 27 เดือนสิงหาคม พุทธศักราช 2498

สถานที่เกิด อำเภอบางเขน จังหวัดกรุงเทพมหานคร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 9/1 "บ้านพรจิตร" ถนนเนญจางค์

อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี 41000

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 2 ระดับ 5

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล อำเภอเมือง

จังหวัดอุดรธานี 41000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2516 มัธยมศึกษาปีที่ 5 (แผนกศิลปะ - ภาษาฝรั่งเศส)

จากโรงเรียนสตรีราชินูทิศ จังหวัดอุดรธานี

พ.ศ. 2519 ศศ.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ - วิชาโทการสื่อสารมวลชน)

จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

พ.ศ. 2535 กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน (Keith Johnson)
และคัมม็อคร

บทคัดย่อ
ของ
วิมลพันธ์ ไตรภูมิ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ
มีนาคม 2535

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยการสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน
(Keith Johnson) และคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียน
ที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 โรงเรียนนครพิทยานุกูล อำเภอเมือง จังหวัด
อุดรธานี จำนวน 93 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 45 คน
และกลุ่มควบคุม 48 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการวิจัยแบบ Randomized
Control-Group Pretest-Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนเขียนด้วย
การสอนเพื่อการสื่อสารตามแนวของ คีธ จอห์นสัน และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนเขียน
ด้วยการสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาในการทดลอง กลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 50 นาที โดย
ใช้เนื้อหาในการทดลองเดียวกัน

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลองด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถ
ทางการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล
โดยใช้ t-test ชนิด Difference Score เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการ
เขียนภาษาอังกฤษ

ผลการทดลองพบว่า ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่ม
ทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA V STUDENTS' ENGLISH WRITING
ABILITY BASED ON KEITH JOHNSON'S COMMUNICATIVE APPROACH
AND THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

VIMONPUN TRAIPOOM

Presented in partial fulfilment of the requirements for the
Master of Education degree in English
at Srinakharinwirot University
March 1992

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa V students' English writing ability based on Keith Johnson's Communicative Approach and the Teacher's Manual.

The subject for this study consisted of 93 students in Mathayom Suksa V Program 1 in the second semester of the scholastic year 1990 from Udornpittayanukoon School. Amphur Muang, Udornthani. They were selected by simple random sampling and divided into the experimental and control groups. The randomized control-group pretest-posttest design was used in this study. The experimental group was taught through the method based on Keith Johnson's Communicative Approach. The control group was taught through the method suggested in the Teacher's Manual. Each group was taught for sixteen 50 minutes' periods with the same content.

The English writing ability test constructed by the researcher was administered before and after the experiment. The t-test difference score was used for data analysis.

The findings revealed that the English writing ability between the experimental and control groups were significantly different at the .05 level.